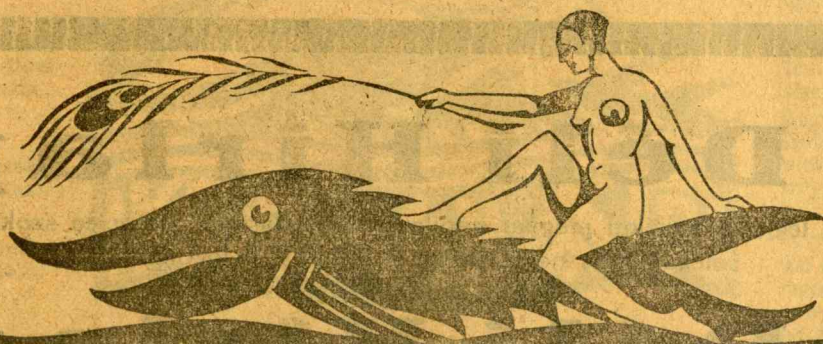
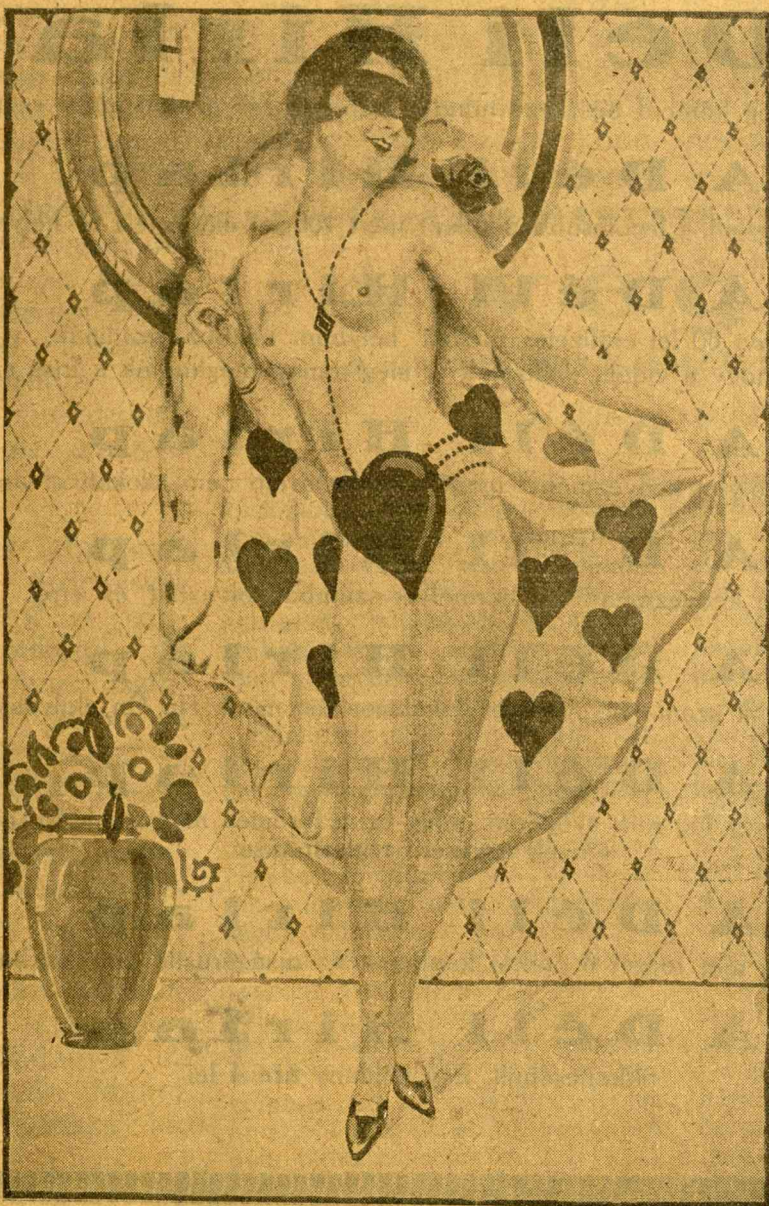

IKAVILAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Inkognitó

A Déli Hirlap

Erdély és Bánát legjobb politikai magyar napilapja, mert őszinte, bátor és szókimondó iránya megalkuvás nélkül küzd a kisebbségi jogokért.

A Déli Hirlap

emellett a legfrissebb napilapja Erdély és Bánát magyar olvasóközönségének, mert a kora reggeli órákban jelenik meg és az éjszaka folyamán érkező táviratok alapján beszámol a világ összes eseményeiről, tehát előbb hoz minden eseményt, mint bármelyik ujság.

A Déli Hirlap

cikkeit és riportjait a legjobb tollu magyar ujságírók írják, emellett azonban helyet ad

A Déli Hirlap

a nagyközönség köréből beérkező minden panaszra és azokat hűen regisztrálja.

A Déli Hirlap

mindemellett a legolcsóbb napilap, mert 100 lei előfizetési ár helyett

A Déli Hirlap

havonta 60 lei és havi 60 lei előfizetés mellett helyben házhoz szállítják, vidéken postán küldik úgy, hogy a vidéki előfizetők is még aznap megkapják a friss számot.

A Déli Hirlap

előfizetőinek sok olyan kedvezményt nyújt, amit más lap nem szokott olvasóinak adni.

A Déli Hirlap

eme kedvezményről bármelyik számban olvashat és erre

A Déli Hirlap

bármelyik száma bő és teljes felvilágosítást nyújt. Ha Ön elolvassa

A Déli Hirlap

bármelyik számát, meg fog róla győződni, hogy ez a hirdetés nem reklám, csak a pusztán tények egyszerű regisztrálása.

A Déli Hirlap

friss számai már reggel 6 órakor kaphatók az ujságárusító kioszkokban és

A Déli Hirlap

rikkancsainál. Egy példány ára 4 lei.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
 Timisoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában: Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
 Leszámitoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
 Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja:
 Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 950 lei
 Fél évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. „ 60 c. kor,
 Ausztriában „ 10 silling
 Németország. „ 3 марка
 Olaszországban „ 40 lira
 Magyarországon „ 19 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
 20 lei, Bucarestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Egy nevelőnő naplójából

Lapunknak, mely soha semminemű áldozatkészség-
 től nem riadt vissza, amikor
 arról volt szó, hogy minnél
 többet, jobbat és érdekeseb-
 bet nyújtson a napról napra
 úgy számban, mint igények-
 ben növekedő olvasótábo-
 rának, nagyon érdekes és az
 erotikus irodalomban szinte
 páratlan elbeszélés-sorozatot
 sikerült közlésre lekötnie,
 melynek első darabja fönti
 cím alatt lapunk mai számá-
 ban jelenik meg és amelyre
 már most felhívjuk olvasóink
 figyelmét.

Az elbeszélések lebilincse-
 lők, fordulatosak, érdekesek,
 helyenkint talán túl is van-
 nak fűtve az erotikától, de
 mindig és mindenkor: őszin-
 ték és igazak. És éppen ez
 a legnagyobb szenzációja és
 pikantériája az egésznek: az
 elbeszélések tulajdonképen
 megtörtént események, melye-
 ket maga főhősnőjük, egy
 sok mindenen keresztülment,
 létező és még ma is élő sze-
 mély, beszél el eleven stílus-
 sal és közvetlen tárgyilagos-
 sággal s aki családnevét in-
 kognitóban akarván tartani,
 csupán mint B. Mariska lép
 a közönség elé.

Miként föntebb említettük
 az első elbeszélés a sorozat-
 ból — mely még sehol sem
 jelenít meg s melyet kizáró-
 lag csak lapunknak sikerült
 lekötnie, mai számunkban
 jön s hisszük, hogy olvasó-

gárdánk, mint mindig, most
 is méltányolni fogja fáradsá-
 gunkat, hogy igazán minimá-
 lis ellenértékért a legjobbat
 és legválogatottabbat nyujt-
 juk mindig és mindenben.

A v é g z e t

— A Generoso kastély legendája. —

— Eredeti kézirat. —

Benedetto egyedül nőtt föl a
 kastélyban öreg nagyanyjával, aki
 nagyon szigorúan nevelte őt és
 főleg arra ügyelt, hogy ne ismer-
 kedjen meg azokkal a kísértések-
 kel, amik különösen a serdülő
 korban lesznek urrá a fiukon,
 mert amint elvégezte tanulmányait,
 kolostorba akarta küldeni.

Benedetto apja, Generoso, vér-
 beli művészlelek volt. Szobrász.
 De mint magánember meglehető-
 sen furcsa és különös, telítve ero-
 tikával és szenvedélyekkel, melyek
 életében minduntalanul kirobban-
 tak s a végén nyílt erkölcstelen-
 ségbe fulladtak. A kastély környé-
 kén szinte nem volt fiatal paraszt-
 asszony vagy fiatal parasztlány,
 akinek ne lett volna „dolga” az
 urral, de ez még mind megbocsát-
 ható lett volna, ha nem követte
 volna el azt a hallatlan dolgot,
 amelyről még most is beszélnek
 hébe-hóba az emberek.

Generoso egy álarcosbálra volt
 hivatalos, s ott különösen há-
 rom lány ragadta meg figyelmét.
 Az egyik tizenhat, a másik tizen-
 hét, a harmadik tizenkilencéves
 lehetett és ha arcuk gyönyörű volt,
 akkor testüket legteljesebb joggal
 lehetett tökéletesnek nevezni.

Generoso szinte elbűvölve kérte
 barátait, hogy mutassák őt be ne-
 kik. A lányok pedig Valencio gróf
 leányai voltak és Generoso sietett
 előttük is kifejezni elragadtatását,
 amit a lányok tekintve, hogy a
 férfi igazán mint a művész tette
 meg ezt az észrevételét, nem is
 vettek rossz néven, sőt, hízeltnek
 nekik.

Generoso pedig ettől a naptól
 kezdve nem lelte nyugalmát. Amíg
 végre kirobbant szilaj szenvedé-
 lye és elkövette a nagy tettet. A
 három leány sétálni ment, amikor
 három izmos álarcos férfi támadta
 meg őket és elhurcolta. A lányok,

mint ahogy később vallották, elvesztették eszméletüket, mert valószínűleg valami kábítószerrel szagoltattak velük s mire magukhoz tértek, egy teremben feküdtek, székekhez kötözve. Nemsokára tudták, hogy Generoso foglyai. Ő ugyanis belépett a szobába, megnyugtatta őket és bocsánatot kért tőlük, hogy ily módon teszi meg, amit tesz, de tudja, hogy másképpen nem egyeztek volna bele. Azt akarta ugyanis, hogy meztelenül megmintázza mind a háromnak a testét.

A lányok sirtak, könyörögtek, de semmi sem használt. Generoso odalépett hozzájuk és vetkőztetni kezdte őket. A lányok halálosan szégyelltek magukat, amint lassan lekerült róluk a ruha és egymás után volt kitéve gyönyörű válluk, telt keblük, karcsu csipőjük, pihés ölük a férfi kíváncsi szemeinek, de nem tehettek ellene semmit.

A férfi kíváncsi tekintettel nézte őket végig és szemeiben leplezhetetlen kéj csillogott. De türtőztette magát és munkához látott. Mester volt a szó legszorosabb értelmében és keze alatt csakhamar életre keltek a gyönyörű formák. Szinte lázasan dolgozott, túl volt fűtve vágyakkal, hatalmas szenvedélyek lobogtak föl benne, de dolgozott tovább, étlen, szomjan, fáradságot nem ismerve, amíg csak készen nem lett a nagy mű. De akkor már úgy látszik, teljesen elvesztette józan gondolkozását, a remek szüzetek a maguk meztelen pompájában fölébresztették benne a szenvedélyes himet és a legfiatalabbat, ott, a nővérei előtt, magáévá tette, szörnyű, vad tusában.

Az eset természetesen irtózatot megdöbbenést keltett. A lányokat megtalálták, Generoso öngyilkos lett, anyja pedig, amikor megtudta az esetet, hazajött külföldről, magához vette unokáját és lezáratva a kastély Generoso által lakott szárnyát, melyben mindent érintetlenül hagyott, a legteljesebb visszavonultságban élt.

Természetesen mélyen lesújtotta fia bűne és ezért nevelte ilyen szigorúan az unokáját is, nehogy valahogyan is alkalma legyen kifejlészténie apjától örökölt hajlamait, kolostorba pedig azzal a

szent céllal akarta küldeni, hogy meg legyen védve a kísértéstől akkor is, ha már nem maradhat továbbra is kezei alatt, meg hogy leveze kelje apja bűneit.

A kis Benedetto azonban mindezek dacára nagyon koraérett gyermek lett, mert arról megfélekezett nagyanyja, hogy a könyvtárt is elzárja előle és így a gyermek már tizenöt éves korában mindennel tisztában volt, sőt érezte magában is lázadozni az ősi vért.

Ha tehette, sétái közben a parkból kiszökött a falu felé, ahol a pataokban asszonyok és leányok mostak rendesen. Szoknyáikat a combjaik közé gyűrték úgy, hogy némelyiknek látható lett barna lábszára és térde és lehajolva, amint meztelen, izmos karjukkal dolgoztak, úgy himbálódzott meg kemény paraszttögyük is az ingben. Az asszonyok persze állandóan beszélgettek és sokszor nagyon furcsa dolgok ütötték meg a kis Benedetto fülét, olyanok, amik megremegtették és amiket elhallgatott volna órákhosszat. Amikor pedig az asszonyok meg lányok egyike-másika eltűnt egy-egy bokor mögött, kimeresztette szemeit, hogy minél többet lásson és egyszer majd halálra vált a kicsattanó izgalomtól, amikor az egyik lány egy bokor mögött egészen fölhúzótt szoknyával igazított magán valamit és végig meztelen combjai között megcsillant valami bizonytalan, misztikus titok.

Máskor meg napokig didergett, mert egy pásztorlányt látott a mezőn, aki egy kecskére ült rá. Nevetve tréfált az erős állattal, meztelen lábaival a földet érintve tovább vitette magát. Közben kibomlott a haja, durvaszövésű inge lecsuszott az egyik válláról, úgy, hogy egy pompás kis félgömb lett látható és a szoknya alól előbukott dusformájú térde.

Ennek a képnek mintha bénító ereje lett volna a fiúra, ott állt, nézte, le nem tudta volna venni róla a szemét — és úgy találta ott nagyanyja, aki mindent látott és mindjárt tudta, miről van szó. Persze rögtön elvitte onnan a fiút, ezentul nagyon ügyelt rá és hosszú beszédet tartott neki.

Benedetto pedig nem volt rossz és amikor megtudta a nagyanyjá-

tól, hogy az „ilyen dolgok” rosszszak és bűnök, amikért az Isten megbünteti, sirni, zokogni kezdett és mindent bevallott nagyanyjának, amit eddig érzett és látott.

Az asszony valósággal meg volt rémülve, de később megnyugodott, hiszen a fiú jó, saját maga vallotta be bűnét és látszik, hogy eddigi nevelése nem vesztet kárba, őszintén bánja bűneit, sőt egész kedélyén meglátszik, hogy nagyon bántják a történetek.

Tényleg, Benedetto nagyon keserves napokat élt át. Most már tudta, hogy bűnök a vágyak, bűnök a gondolatok, de azok csak jöttek és csak kinozták. Irtózatosan el volt keseredve.

— Hát ha bűn, akkor miért jön, miért küldi rám az Isten?... — lázadt föl néha, hogy napokra alázatos imákba merüljön később.

Az is nagyon rosszul esett neki, hogy most már sétái is megszűntek, minden idejét a kastélyban töltötte, melyet így lassan-lassan megismert s ez így rövid idő alatt szintén unottá vált előtte. De viszont izgatni kezdte az a bezárt kastélyszárny, amely mint egy örökös eleven kérdőjel lebegett előtte, nem hagyott neki nyugtot és elhatározta, oda be kell hatolnia, ha törik, ha szakad.

Minden gyerekben van kalandvágy és agyafurtság, e kettő pedig elég arra, hogy be tudjon jutni egy bezárt ajtón, mely mögött érdekességeket vár. S Benedetto egy álmos délután, amikor nagyanyja elszundított, behatolt az elzárt kastélyszárnyba.

Kissé borzongás fogta el ugyan a poros, halotti csendtől, de bátran haladt előre. Az egyik teremben könyvek, másokban rézkarcok, metszetek, harmadikban antik tárgyak voltak. Benedetto csak futólag nézett körül mindenütt, rögtön ment, sietett tovább, hátha valami érdekesebb következik. Nemsokára egy kupolaterembe ért, amely felülről kapta a világítást. Itt dolgozott valamikor apja. Ebben a szobában csupa szobor volt és első pillanatra megijedt Benedetto a váratlanul előtte fölbukkanó emberalakoktól. De azután lassankint körülnézett és amin szeme először hosszabban megakadt, az három

szobor volt. Három női alak, teljesen meztelenül.

Benedetto csak akkor tért magához, amikor már jóideje önfelédten nézegette a karcsu testeket. Amikor pedig mintegy magához tért, dobogott a szíve és félénken nézett szét maga körül. Nem tett még semmi rosszat, de már azt is bűnnek gondolta, hogy ilyen szobrokkal van együtt. Elhatározta, hogy amilyen gyorsan csak lehet, elmegy innen. Mikor azonban végigszaladt a többi szobán és az elsőhöz ért, megállt. Habozott, gondolkozott, azután hirtelen egy karosszékét cipelt az ajtó elé, hogy meghallja, ha esetleg jön valaki és visszaszaladt a műterembe.

Itt csakhamar, mialatt a szivdobogása erősebb lett, őrlőngés-szerű hisztéria szállotta meg. Azt a kényszert érezte, hogy a lányok közül a legidősebbiknek, mintha eleven volna, megsimogassa a haját. Ez azonban olyan nagy lelki gyönyörűséget okozott neki, hogy egy székre támaszkodott, mert félt, hogy elszédül. A második lánynak már tűnie kellett, hogy a vállát és karját megsimogassa, telt vállát és telt karját, mely gyengéd kézben ért véget.

A legiatalabb lánynak már buja simogatással esett neki és végül egészen magához szorítva vad csókokkal borította el kiugró mellét. És amint így kéjelgett a csókokban hirtelen megfeszült teste, kéjes fájdalom hasított belé és valami titokzatos forráság egészen elzibbasztotta, elbágyasztotta, elhomályosította agyát.

Megborzadt és megremegett, maga sem tudta, hogy menekült ki és hogyan jutott a parkba. Egyre a legfiatalabb lány vibrált a szemei előtt és az a kéj, amit az ölelések okoztak. Ilyet még sohasem érzett. De azután hirtelen iszonyatos büntudat szállta meg.

Eszébe jutott a nagyanyja, a bűn, a pokol, didergő borzongás rázta meg és egészen a park sűrű végébe menekült, levetette magát a földre és ott vergődött, enyhülés nélkül, mert a büntudat marcangoló furiái mellett nem tudta elűzni annak a fiatal lánynak kemény combjait, duzzadó mellét... és azt a kéjes, bizsergő érzést, amit érzett.

— Nem bün, mert jó... nem lehet bün... nem, nem...

Eszelősen nyögte a szavakat,
azután ismét a pokol jutott eszébe

és iszonyodva meresztette ki szemét a leszállt alkonyba, melynek minden árnya mintha üzte, kergette, kérdőre vonta volna.

— Soha többé, soha többé...

De abban a percben érezte, hogy most, most szeretne odarohanni ahhoz a lányhoz és még egyszer érezni... azt... a kéjt...

Az este már leszállt és a kastély felől egyre közeledtek a jóságos aggódó szavak:

— Benedetto, Benedetto...

A fiu megborzongott, első pillá-

natban megállt, de azután vadul menekült tovább.

— Nem... nem...

Harmadnap vetette ki fiatal testét a halas tó és ma is ott fekszik az apja mellett, a Generoso kastély kriptájában és így mesélik el történetüket az öregek, akik azt mondják, még ismerték az urat, nagyon derék, jó ember volt, de hát a vére... mert boldogult nagypapjának is rossz vére volt — de annak már nem ismerték a történetét, csak ennyit hallottak az apjuktól...

GYÓRY ENDRE

GYÓRY ENDRE

Ritka vásárlási alkalom!!!

A franciaországi lyoni képeslevelezőlapról, mely Európa egyik legnagyobb és legmodernebb ilyenmő gyára és amelynek gyártmányai az egész világon a legjobb márkának örvendenek.

két millió darab

elsőrangú levelezőlap nagyságu fényképet sikerült szereznünk, melyet hallatlan olcsó árban birunk forgalomba hozni. Meg kell jegyeznünk, hogy a képek eredeti fényképfelvételek, nem nyomda után és klisével sokszorosított nyomatok, amelyek ma is forgalomban vannak, de amelyek különöseb értékük nincsen.

A fényképek gyönyörű kabinet jeleneteket, kitűnő beállítású női aktokat és ehhez hasonló felvételeket ábrázolnak, amelyek gyűjtőknek is keresett cikkek, nem említve, hogy uri- és legénylakások falán, csinos rájában értékes szobadisztt képeznek. Ezt a

két millió darab

levelezőlap-fényképet hallatlanul olcsó árban bírjuk tovább adni.

Hirlapárusoknak, könyv- és papirkereskedőknek, játékbazároknak, dohánytőzsdéknek stb. stb.

darabja 12 lei, rabat ötven százalék

3000-es csomagolásban kerülnek szétküldésre.

1000 darabos mintacsomag, az összes fényképekből vegyesen összeállítva, a pénz előzetes beküldése ellenében portómentesen szállítja a kiadóhivatal.

Külföldi szállításoknál kilogrammonként 50 lei portó és ajánlási díj melléklendő. 1000 darab fénykép súlya 4 kilogram.

Ezek az árak csak néhány hétig maradnak érvényben, amíg jelen készlet tart, tehát az érdeklődők rendeléseiket azonnal adják fel. Levélbeli érdeklődésre válaszbólvev csatolandó külföldről is.

A pásztoróra

— Eredeti olasz fordítás. —

A fiatal Bende Viktor híres volt a városban szépségéről, amelyért megírgyelték volna bármilyen filmszínész, remek hangjáról, jó táncáról és finom modoráról.

Egy gyönyörű nyári nap reggelén, amikor a nap aranyat loccsantott a ferde háztetőkre és a réteken garadákban égtek a vörös pipacsok, elhatározta Bende, hogy meglátogatja a közeli svábfaluk egyikében lakó igen kedves barátját. A szándékot csakhamar tett követte.

Kihajlott a vonat ablakán és teli tüdővel szívt a jó vidéki levegőt, amíg csak feltűnt a falu kis temploma.

A falu, mely magában véve nem sok szórakozást nyújthatott, bizony unalmassá válhatott volna a városi fiatalembernek. De, hogy a kellő szórakozást fellelje, társas összejöveteleket rendeztek tiszteletére vidéki ismerősei.

Egy ilyen kedélyes, intim összejövetel alatt megismerkedett Bende Viktor a falu egyik legszebb leányával, Grétével. A fiatalember visszavonult vele egy félreeső, kopott borpamlagra és özvizként árasztotta el a leányt szerelmi vallomásaival. A leány szívesen hallgatta a mézesház, hízog szavakat és értésére is adta Vikornak, hogy az ő érzelmei is hasonlóak. Viktor erre merészen a díványra teperte a feszes, nyulánk leánytermetet és éhesen, habzsolva végigfogdosta mindenütt a gömbölyded, egészségtől duzzadó idomokat, tehetett az engedelmes Grétével, amit akart, de ennél tovább Viktor nem juthatott.

— Hát nem szeretsz, Gréte?

— De igen, szeretem, de azt nem engedhetem meg mégsem. Mit gondolna rólam, Viktor?

— A lehető legjobbat?

De hiába volt minden, a leány megőrizte erényvárát.

Végre is visszautazott Viktor a városba, de megkérte barátját, hogy őt a szép leány minden cselekedetéről értesítse. Ez ezt meg is ígérte.

*

A nyári égen bárányfelhők hin-

táztak Gréte egy kis sétakocsikázásra akart indulni a közeli erdőbe. Amint a muskátli ablak alatt álló kocsiba a fiatal kocsislegény, Hans, a lovakat fogta be, a leány kinyitotta az ablakot és kitekintett azon. Csillogó tekintete, amelyben gyanus fény, nedves vágy szivárgott, álmódóva révedezett az izmos sváblegény alakján. Keblei hullámozni kezdtek, valami bizsergő meleget érzett szűz testében. Egyszerre csak felkapta a himzett, vörös ablakvankost és ügyesen a legény fejéhez hajította.

A csinos legény az őt váratlanul ért ütés folytán előre bukott, ami rendkívül fészelt a leánynak és hangos kacajra fakadt.

A kocsis ismét talpraugrott és látva a hahotázó, kíváncsi leányt, felszólalt:

— Engem, Gréte, csakugyan elbuktatott, de óvakodjék, nehogy bosszum utóljérje!

— No, az volna még csak valami! — felelte a vakmerő leány és ezzel egy másik vankost fogott, mellyel ismét megdobta a mire sem számító legényt, azonban most úgy, hogy az hanyatvágódott. Erre a leány még erősebben nevetett.

— Mit jelentsen ez, Gréte? — kérde a kocsis talpra ugorva. — Ha most ön mellett volnék, bájos Gréte, egy pillanatig sem tudnám magam tartóztatni, hogy bosszút ne álljak.

Gréte keblei hozzáfeszültek az ablakhoz, combjai égtek a belső forrástól.

— És mit tennél velem? — kérdezte buján, kéjtelgőn.

— Ha fenn volnék, majd megmondanám.

A leány titokban kigombolta szoknyáját.

— Az ember azt hinné, csodákat mesél; azonban nem fogod azt a vakmerőséget elkövetni, hogy feljőj.

— Azt hiszi... — kérdezte Hans lángragyulva. — Nos, mindjárt meggyőződhetik róla.

És csakugyan legugrott a kocsiról, felszaladt a házba és berohant a leány szobájába. Gréte, aki közben gyorsan kibújt minden ruhájá-

ból, majdnem egészen meztelenül, lenge hálódgingben álldogált oly jó kedvben, mint talán még soha életében. Erre a kocsis megragadta a mosolygó szűzet, felrántotta két kékerezetű, vastag combján az inget és hozzábujva, minden huza vona nélkül, bevezette abba a világba, hol a kéjek mámorító karjaiba omolva, pihegő kebelével élvezik az élet legszebb örömeit.

*

Ezt a pár pillanatnyi boldogságot drágán fizette meg a szép leány. Kilenc hónap múlva egy hosszalábú golyamadár kemény csőrei között egy mosolygóarcu porontyot dobott be ablakán.

Az eset nem maradt oly titokban, mint azt a szép Gréte szeretne volna. Fülébe jutott lovagja jó barátjának, ki azt haladéktalanul közölte Bende Viktorral.

Ez rögtön kiutazott, hogy szemrehányást tegyen a leánynak. Annak lakása felé menve, találkozott vele az uccán.

— Hát így állunk? — mondta neki az ifjú lovag. — Én mennyit kértem, könyörgtem, hogy ajándékozzon meg szerelmével, ezt tőlem megtagadta. De a közönséges paraszt kocsist mégis részesítette boldogító kegyeibe!

— Hja, édes Viktor barátom, maga nem találta el a kellő alkalmat, a hangulatot, aminek mi nők ki vagyunk téve. Jött volna abban a gyenge órában, melyben Hans, a kocsisom, magát részesíttettem volna előnyben. Azonban, — tette hozzá kacéran. — még most sem késő, Viktor, ha akarja? Csak akarnia kell és akárhányszor a magáé leszek. Remélem, nem ragaszkodik ahhoz, hogy minden nőnél első legyen? A testem igazán nem veszített értékéből semmit, csak nyert. Akarja, Viktorkám, hogy ma délután, nálam a kanapén, boldogok legyünk?

És Viktor akart...

Ria Carra.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalmasan lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

„Narcissus” eredeti fordításai:

A bécsi emlék

— Desirée Blanche —

A vonat elindult, ez a kis állomás már Bécs külvárosa volt és most már Bécs jön. Bécs!

Az egyik fülkében csak egy magas, jóképű fiatalember ült, s nézett ki az ablakon. Tíz óra volt és a vidék már nem látszott, csupán milliárdnyi csillag ragyogott fenn az égen. A fiu, ahogy mereven előreszegezett tekintettel nézett ki az ablakon, hirtelen megrezzent. Először csak pislákolva, ide-oda imbolyogva, el-elűnődően, aztán egyre erősebben felcsillantak Bécs lámpái.

A fiu ezen a nyári éjszakán, amint ott ült a kupé pamlagán, szemlélve a mosolygó, sok kis csillagot az égen és alatta a lassan kibontakozó várost, hát csodálatos szépnek látta a világot. Hát ismét Bécsben lesz. Az egész nyarat itt fogja töltöni, mint a tavaly. Tavaly! És eszébe jutott minden. Hátradőlt az ülésen és a vonat zakatolása közepette elvonult szeme előtt a tavalyi nyár...

Tizenkilenc éves volt. Friss életkedvvel, vágyteli akaratokkal, szent életcélokat tűzött maga elé. Fiatal volt és életerős. Bécsbe jött nyaralni. Bejárta a várost. És egy nap, egy mosolygó nyári délutánon kiment a Práterba. A Práterban hétköznapiakon kevés a sétáló és különösen a mellékutakon.

Amint sétált, az egyik padon egy leányt vett észre. Könyv volt a kezében és olvasott. De amint ránézett, a fiu meghökkent. Ő eddig még nem nagyon nézte meg a nőket és most ennek a kislánynak a szépsége megdöbbentette. Megszédült. Mosolygó két kék szem. Csodálatos aranszőke haj. Hamvas, halvány pirral foltos arcocská. Megyíros ajkak. Egyszerű, üde, fiatal.

Nyár!... Bécsi nyár!... Bécsi kislány!... A fiunak a lábai mint ha legyökereztek volna. Csak állt és nézte, a lány is belenézett a fiu szemébe, de aztán könnyedén elpirult és tovább folytatta olvasmányát. A fiu tovább ment, valahogy bizonytalan, tétovázó lett a járása.

És aznap éjszaka a kislányról álmodott. Másnap már kora dél-

után kiment a Práterba. Práter, az ezredéves nagy tradíciók! A százéves vén bükkök! Práter! Ti öreg lombok! Sétált és várt. Aztán jött a kislány. Pillanatokra ismét egymásba kapcsolódott a tekintetük. Egymásra találó, egymást szomjazó, két forró tekintet. Így ment ez napokig. Már kora délután kint voltak mindketten, ültek két szemközti lévő padon, nézték egymást és beszélgettek a szemükkel. A fiu azt mondta:

— Szivem! Szép vagy, mint nyári csodában hófehér virág!

Az visszafelel:

— Gyönyörű vagy én lovagom, mint fekete éjben a csillag!

A fiu szólt ismét:

— Pompázol, ragyogsz, tündököl, mint ez a csodálatos világ!

A lány válaszolt:

— Eljöttél? Hisz egy életet keresztil várlak!

Ismét a fiu pillantása beszélt.

— Te vagy a Szép, a Jó, a Virág, az Élet!

A leány felelt:

— Igen én lovagom! Én neked élek!

Aztán egy napon a fiu összeszedte minden bátorságát, odament a kislányhoz és bemutatkozott:

— Kennert Jenő vagyok, ne haragudjon, hogy megszólítom, de mi már oly régen ismerjük egymást.

És a kislány nem haragudott. A szivecskéje ott kalapált a torokába és csak annyit tudott rebegni:

— Grete.

Grete! Kis bécsi Grete! De a fiu boldog, nagyon boldog volt. Délutánokat átsétáltak és beszélgettek. Beszélgettek szép, nagyon szép dolgokról. Sétáltak kéz a kézben és a nyári délutánok repültek.

És egy vasárnap délután, a Práterben nyílt a sok virág, a fákon madár csicsergett, a nyár zsongott, bongott és ők egy kis mellékuton a százéves vén lombok alatt megtalálták egymás forró, remegő, tizenkilenc éves kis száját. Egy csodás, tiszta csókba forrtak össze.

Aztán átcsókolták a délutánokat.

Elmeséltek egymásnak mindent, egész életüket és csókolóztak. Ám a fiu csak fiu maradt és egyszer már nem bírta csak a csókolózást.

— Grete! Szivem én úgy szeretlek, légy az enyém, add át magadat. Hisz meghalok a vágytól.

A kislány megijedt. Rettenetes. Nem. Csak azt nem és a mosolygó két kék szem elhomályosult. A fiu még egypárszor kérte, de mikor látta a kislány félelmét, abba hagyta.

Aztán elérkezett a válás napja, a fiunak haza kellett utazni. A szabadság lejárt. A nyár a vége felé közeledett. Délután még sétáltak. A fiu nagyon szomorú volt és a lány egyre faggatta, hogy mi bánja, de az csak hallgatott. De mikor érezte, hogy közel van a bucsu órája, hát kirobbant.

— Grete! Holnap... holnap reggel itt kell hagynom Bécsset. Itt kell hagjalak Téged. Haza muszáj menni. Egy évig nem látjuk egymást.

A leány meghökkent. Hirtelen nem is bírta felfogni az egészet. Ő erre még nem is gondolt, hogy nekik egyszer el kell válniuk. Megreszketett és erősen magához szorította a fiu karját.

— Jenő! Hát igaz ez? Muszáj!

És mikor megértette, hogy ezen nem lehet változtatni, odaadta magát.

— Hogy emlékezz reám! Hogy ott messze gondolj reám! Hogy én is gondoljak reád! A tiéd akarok lenni egészen! A feleséged akarok lenni!

Már szürkült. Nyár vége volt. A Práterben, a nagy tradíciókkal teli Práterben, a száz éves öreg tölgyek között, vén lombok alatt, örökzöld bokrok tövében, selyempuha, illatos gyepen adta oda magát. Tücsök ciripelt. A nyár bucsuzott. Két fiatal, szép test összefeszült. Egy kis sikoly. Az ajkuk összeforrt. A testük összeolvadt. A természet, a Práter muzsikált...

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KREM-nek nem kell már reklám.

EGY NEVELŐNŐ NAPLÓJABÓL

Hogy csaltam meg a hugomat?

— Eredeti kézirat. —

Érdekes megfigyelni a családokban, hogy a gyermekek hogyan öröklik a szülők tulajdonságait. Legtöbbször azonban nem keverednek ezek a tulajdonságok, a gyermekek kicsinyben vagy az apjuk, vagy az anyjuk. Nem akarok most kitérni ezen érdekes jelenségek okára, hogy mikor hata megtermékenyítésnél jobban a férfi és mely körülmények között hat az egyesülésekben az új élet kialakulásánál a női sejt, nem is emlékszem már pontosan ezekre a dolgokra, még bakfis koromban olvastam róla valamilyen könyvben.

A mi családukban érdekes módon nyilatkozott meg a szülők tulajdonságainak átöröklése. Én, az idősebbik, teljesen az apám voltam, a szilaj, örökké nyughatatlan, tulfutott nemiséggel telítve, viszont hugom teljesen az anyám volt. Beteges, sápadt, gyenge teremtés.

Már egy éve volt férjénél, amikor hozzájuk mentem, hogy a nyári hónapokat náluk töltsen. Akkor volt első alkalmam férjét is megismerni és mondhatom, nem ilyennek képzeltem. Erős, robusztus, pirosposzgás férfi volt, akinek oldala mellett majd elveszett gyöngye hugom, aki a házasság óta még soványabb, erőlenebb lett.

Természetes, jól éreztem magam náluk, csupán az esett nehezemre, családi hírnevük érdekében igazán tartóztatnom kellett magamat minden kalandtól és ha becsülettel meg is áltam elhatározásomat, de bevallom, nagyon éreztem a férfi hiányát.

Kinlódásomat fokozta az is, hogy hugomé hálósobájába mellett aludtam és bizony sok éjszakámon olyan hangok szűrődtek át hozzám, amelyek egyáltalán nem nyugtatólag hatnak arra, akinek érzékei föl vannak amúgy is korbácsolva. Ezen éjszakai hánykolódások alatt persze gondolataim sógoromra terelődtek, az egyedüli férfire, akinek társaságában az utóbbi időben megfordultam és

vele kapcsolatban nekieresztett fantáziám olyan buja dolgokat varázsolt elém, hogy reggelre ébredve magam is elszégyeltem az éjszakát.

Azonban miként mondják: a kocka el volt vetve. Mind többet és többet foglalkoztam sógorommal, ezzel a nagy, hatalmas férfivel, eleinte csak gondolatban, de később titokban végigsimogattam tekintetemmel és ha néha-néha átölelte a hugomat, buja vágy vibrált végig az egész testemen.

Egy éjszaka különösen hangosak voltak odaát a hálósobában és én a pokol minden kinjait szenvedve át, ébrebtem a bágyadt, fáradt reggelre. De igyekeztem erőt venni magamon, hirtelen kiugrottam a bűnös ágyamból és ledobva a hálóinget izzó testemről, jól megmosakodtam, valósággal megfürödtem a hideg vízben. A türütközővel erősen megdörzsöltem hátamat, mellemet, combomat, hasamat, hogy hófehér bőrömön apró, vörös rózsák virágoztak ki, azután sietve magamra kaptam ingemet, lábaimat bebujtattam kis selyembugyim két nyílásába és combjaimra húztam. Azután sietve húztam magamra harisnyáimat, de itt egy kis baleset történt, az egyiken egy szem futott le.

Gyorsan tűt, cérnát kerestem hát és odamentem az ablakhoz, — jobblábamat föltettem egy székre, hogy jobban kezemügyébe essen és varrni kezdtem, amikor hirtelen kopogtak.

— Ki az — kérdeztem gyorsan. A sógorom volt.

— Szabad?

— Gyere be, Gusztáv...

Belépett, de látva félmeztelenségemet, zavarodottan állt meg az ajtóban. Tekintete meztelen combomra tévedt, kis bugyimra, amely feszesen simult gömbölyű ülepemre és nagyot csuklott.

Kissé kacéran mosolyogtam feléje.

— Na mi az, talán csak nem félsz tőlem?

Zavarodottan mosolyodott el ő is és ötölvé hatolva válaszolt:

— Nem... nem... csak... talán zavarlak... talán zsenirozod magad...

— Ugyan, hiszen a sógorom vagy...

Ő nem válaszolt semmit, de féloldali pillantásomból kivettem, hogy leplezetlen mohósággal simogatja végig forró tekintete meztelen vállaimat, ingemnek keblem fölötti feszes emelkedését, bugyim izgatós csipkeit. Lassankint engem is forróság járt át, éreztem, nem szabad hallgatnunk, ez könnyen veszélyessé válhatik.

— Hol van Lujzi? — kérdeztem ránézve. Ljedten, zavartan bujt meg tekintete az enyém elől.

Elment bevásárolni...

— Te Gusztáv, tudod, hogy nem tudtam egész éjjel aludni...

— Miért?

Mosolyogva fordultam feléje.

— Olyan nagy zajjal voltatok odaát...

Első pillanatban láthatólag elpirult, azután bosszusan legyintett kezével.

— Ugyan hagyj el, ne gunyolódj, nem kívánom neked ezt az éjszakát.

Láttam, valami bántja, éppen ezért faggatni kezdtem, amíg végre elmondta, hogy mi történt. Hugom az utóbbi időben gyengeségére hivatkozva, megtagadta tőle a nemi érintkezést. Ő azonban az éjszaka már nem bírta az önmegtartóztatást, átment felesége ágyába, persze még sem történt semmi...

Bosszusan fejezte be mondókáját és sovár szemeiből kíváncsú tekintet röppült felém.

— Milyen más vagy te Mariska, milyen szép, milyen telt, milyen erős...

Ugy látszik az éjjel visszafojtott vágya előtört belőle, hozzálépett és reszketve, erőltetett mosolygással végigsimogatott vállamon, meztelen karjaimon és egyszer nagyon

hálványan és óvatosan keblemen is végigsuhantak ujjai.

A vágyó férfi érintése kimondhatatlanul jól esett. Behunytam a szemeimet és összeborzongtam, combjaim és térdeim összevacogtak. Ő meglátta a hatást és olyan volt, mint egy tigris, aki most, most akar áldozatára ugrani. Benem föllobogott a rég visszatartott tűz és ebben a percben elhatároztam, hogy nem bánok semmit, sem erkölcsöt, sem törvényt, sem a hugomat, átadom magam ennek a szomjas, erős férfinak.

Tudtam, a férfi az elhatározás stádiumában van, még habozik ugyan, de már lázasan gondolkodik és most csak egy erősítő momentum hiányzik és meg fogja lenni azt, amire vágyom, anélkül, hogy úgy tünne fel a dolog, mint ha fölkináltam volna magam.

— Megbocsájtasz egy pillanatra, csak tiszta fehérneműt fogok felvenni...

Hátat fordítottam neki és gyorsan leeresztettem combjaimról a bugyimat. A fehér kis selyem suhogva esett le térdemről és én lehajoltam, hogy fölvegyem.

Ebben a pillanatban egy ugrást hallottam és rögtön utána éreztem, hogy sógorom hatulról hozzámsimul, magához szorított és két tenyere előrenyulva, mint szorító vaskapocs préselődik gömbölyű mellemre.

Vad, lobogó kéz járta át egész testemet. Nem védekeztem, hanem pár lépést tettem az ágy felé. A férfi vad lihegése beleszántott fülembe, ruganyos faromon a vékony ingen keresztül megéreztem forró férfitestének minden lüktetését.

Rádöntött az ágyra és egyesültünk egy vad, tépő, harapó negyedórára, mely nem tudom miért, de olyan különös volt, hogy még ma is remegéssel gondolok rá.

Talán az a tudat kölcsönözte a kéz nagyobb izét, hogy tudtuk, esalunk, vagy a szeretkezés pózában rejtett a titkos erő? Nem tudom.

Mondanom sem kell, hogy mi kor egy hónap mulva elmentem tőlük, hugom meghízott és egészséges lett, sógorom ellenben mint ha megfogyott volna, bágyadt volt, állandóan fáradt és nagyon rosszul nézett ki.

— Én? Pihentem és szüz maradtam — amíg a sors utamba nem hozta a következő férfit.

B. Mariska

HIUSÁG ÉS DIVAT

Ha a fiatal lány elérte a testi érettségét abból a szempontból, hogy az első menstruáció természeti folyamata megadta neki a lehetőséget a teljes szaporodási tevékenységhez, még mindig nagyon távol áll attól, hogy lelki szempontból is elérte volna érettségét. A bakfisévek azok, amelyben a lány minden komolyságot és minden érettséget nélkülöz. Ezeket az éveket szívesen hasonlítják össze a laikusok a fiúk kamaszéveivel, holott e kettő között óriási a különbség. Míg a fiúnál a kamaszévek vadságban és vidámságban nyilvánulnak meg, a fiatal lány egyetlen cél után töret, mindig szebbnek, feltűnőbbnek látszani, hogy minden mértékben magára vonja a figyelmet, az érdeklődést, a másik nemet.

A testi megérés ugyanis önmagától meglobogtatta egy kicsit a nemi élet vékony idegszárait, bármennyire is iparkodtak ezt eddig elnyomni. Az eddigi, csupán apróbb külsőségekre szorítkozó hiúsági kitérősek lassankint bejutnak abba a csatornába, mely a nőt egész életén át kíséri és amelyet tulajdonképpen divatörületnek neveznek. Miután minden divat, a férfidivat is végeredményben nemi alapokon nyugszik, úgy a bakfiskorban hirtelen fellépő vágyat a modernség után szintén a nemi-ség ébredésére kell és lehet visszavezetni.

Modernség utáni vágy!

Nincs ebben már bennne az a tény is, hogy a bakfis élete, egész föllépése és szokásai ettől kezdve a divatnak vannak alávetve? Gondoljunk csak arra, mennyit sportolnak manapság a jómodu lányok és gondoljunk arra, hogy egyes fiatal lányok, még ha nem is találnak benne élvezetet, mennyire hódolnak a ski és ródli sportnak, mert ez „modern.” De gondoljunk csak arra, hogy sok sápadt és vérszegény lány órákon át uszik a tengerben, nehéz hegyi turákat csinál forró melegben, nem mintha valóban élvezetet találna ebben, hanem mert ez „modern.” És ha az orvos ezerszer is megmondja, hogy a sportnak illetlen való tulzása ártalmas, minden orvosi befolyás ellenére is a divat elleni harcban alul marad és azt

mondják a hátamegett rá, hogy nem „modern.”

Óriási hiba volna azonban azt állítani, hogy ez a tulajdonság csak a kultúrnök osztályánál van meg. A szolgáló lányt, a gyári munkásnőt, a masamódkisasszonyt épp úgy leigazza a divat mindenhatósága, mint a jobb osztályok lányait. A falusi lány sem tud ennek a csábításnak ellentálgani és elhagyja a szülői házat, a falut, hogy a városban szolgálhasson, nemcsak azért, hogy pénzt keressen, hanem, hogy a divatnak hódolhasson. Divat tekintetében jellemző a mai korra, hogy a bakfis szakadatlan ara törekszik, hogy „hippermodern” legyen több akar lenni, mint divatos. Ha tehát a divat azt írja elő, hogy a lányok csak térdig érő szoknyákat viseljenek, akkor a bakfis jóval térd felüli szoknyát fog hordani, mert hiszen hippermodern akar lenni.

A tulzásnak ez a szelleme azonban megnyilatkozik ennek az életkornak egyéb cselekedeteiben is. Gondoljunk csak arra, hogy a nyilvánosság előtt szereplő énekesnek, művésznek és énekesnőnek mennyi lelkes imádója van, akinek legnagyobb része a bakfisok táborából kerül elő. Semmisem oly „bájos,” oly istenien „szép,” mint az illető igen tisztelt művész ur, ha mindjárt egy pillanatra sem méltatja a bakfist. Nagy része van ebben a művelési ösztönnek, mely egyre terjed, de éppen olyan része van a lánylélek legmélyén ébredő, gondosan titkolt nemi gerjedelmeknek is. És ez az oka annak is, hogy a bakfis oly tulzottan rajong egy-egy tanárért, egy énekművészért, vagy pláne az utóbbi időben egy-egy moziszinészért...

3 nap alatt eltüntető: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerész Dóm-tér 6

BIRO JOLAN

H. A. Z. A. S. S. A. G. A.

— Regény —

(11)

Sallay lassan a páholy párkányára könyökölt és nézni kezdte. A szeme tágranyiltan és szomjasan itta be a nő szépségét. Az egész felvonás alatt le nem vette róla a szemét.

A felvonás végén nyolcszor hívták ki a lámpák elé. A katonák páholya járt elől a tapsban.

A függöny összehullt és a tisztok piros arccal néztek össze. Csetintgettek a nyelvükkel, lázasan dicsérni kezdték a nőt, banális mondásokban zengték el egymás előtt a szépséget. Sallay összefonta a mellén a karját és lehunyta szemét, de nem szólt egy szót sem.

A szomszédja később hozzáhajolt és lelkendezve sugta a fülébe:

— Nyisd fel már a szemed és nézz át a szemközti páholyba. Ezredes Jutka egy félóra óta téged bámul.

Sallay felnyitotta a szemét és átnézett. Két tágranyilt, kék, vágyakozó, égő leányszembe ütközött a pillantása. Lassan meghajította a fejét, köszönt, a lány hálaosan fogadta a köszöntést és azután zavartan elfordult.

Jutka az ezredes lánya volt. Az anyja bárónő és az apjának rengeteg pénze volt a morya paplangyáros édesapja után. És Jutka félóra óta Sallayt nézte...

A második felvonás után a tisztok egy névjegyet küldtek be a művésznőnek és illő hódolattal invitálták meg vacsorára a Kossuthba. A művésznő visszaizent, hogy ott lesz.

A harmadik felvonás végén Sallay lassan elvonta a tekintetét a színpadról és átnézett a szemközti páholyra. A pillantását a két meleg leányszem mohó kéksége fogadta.

A primadonna a harmadik felvonás slágerét egyenesen felénekelte a huszárok páholyának. Sallay ült legelől, a művésznő pillantása őt érte elsősorban is; és Sallay belepirult ebbe a sugárzó pillantásba. Szinte szégyenkezve

fordította el a fejét és akkor a szeme újra a Jutka esdő, beszélő, lányos, szemérmes, követelődző nézésével találkozott. Szinte terhére esett a szemeknek ez a forró keresztlütze és haragosan nézett vissza a lányra. A következő percben már megbánta ezt a keménységet, de késő volt; a lány szeme ijedten huzódott meg a színlapon. És egész este nem nézett többé rá.

Vacsora után a tisztok mind átvonultak a Kossuth szállóba. Tíz perc múlva megjött a színésznő is. Kacagva jött egyenesen feléjük és messziről nyújtotta feléjük mind a két kezét. A tisztok felugrottak, összeverték a sarkantyúkat és mosolyogva álltak.

— Jó estét fiuk! Kenyeres Anna vagyok és szólítsanak csak egyszerűen a keresztnevemen. Én is így fogom szólítani magukat.

Leült az asztalfőre és körülnézett. Meglátta Sallayt.

— Maga üljön ide mellém. És most egy kitűnő vacsorát kérek, mert rögtön meghalok az éhségtől.

Hozták a vacsorát. Tarkanyaku francia pezsgősüvegek vonultak fel az asztalra. A hátuk megett játszani kezdett a cigány.

Sallaynak lassan egészen felmelegedett a szíve körül. Mohón ivott. A keze néha odaért a nő kezéhez, ilyenkor diákosan megborzongott. Később a kezébe fogta a nő kezét és csupasz karját mindig kevesebb öntudattal simogatta végig, az abrosz alatt.

— Maga tetszik nekem — mondta Anna koccintás közben.

Ivott és akkor hozzáhajolt és azt mondta:

— Maga tetszik itt nekem egyedül.

Sallay bólintott.

— Mindnyájan azt mondják először — mondta szomorúan.

Anna megsimogatta a fejét, anyásan.

— Gyermekek, — mondta neki jóságosan — ha nem tetszik, hogy tetszel nekem... akkor is, azért is, tetszeni fogsz.

Sallay mohón ivott. Sűrűen és szomjasan. Régóta nem ivott, most boldog dühvel vetelte magát az italnak és észre sem vette, hogy lassan szédülni, kábultan mámorosodni kezd.

— Miért jött ide? Miért jött ide Pestről, ebbe a rongy kis gyűlölködő, komisz briganti-telepre? Itt mind rosszak az emberek és most még egyébb se kellett nekünk, mint két ilyen sötétkép szem...

A színésznő kacagott. Beleöltötte a karját a huszár karjába és jókedvűen gügyögte:

— Jobb egy ilyen kis briganti-telepen elsőnek lenni, mint a legnagyobb rablófészekben a másodiknak.

Nagyszerűen tudott inni; zengően kacagott; kedvesen bánt mindenki vel s míg az asztal alatt szorosan fogták, elkábultan szorongatták egymás kezét Sallayval, addig a szemével, a beszédjével úgy meghódította az egész társaságot, hogy mindegyik azt hitte, szerelmes belé és mindegyik akár meg is halt volna érte, egy kicsit részegen és a végsőig lelkesülten.

Karcsu karcsatt volt a karján platinából, középen babszemnyi órával. Éjfél körül a szeme elé emelte, megnézte és azt mondta ijedten:

— Gyerekek, késő van, haza kell menni.

A tisztok indián csatakiáltáshoz hasonlatos tiltakozással fogadták ezt a kijelentést és egyszerre mind külön-külön kapacitálni kezdték a művésznőt, hogy ne menjen még. Anna a nagy zajban nem értett egy szót sem.

Akkor hozzáhajolt Sallay és hal-kan kérte:

— Ne menjen még, drága.

A nő ránézett, a szeme csillogott.

— Én aludni szeretek — mondta. Az én éjszakáim drágák.

Sallaynak akkor már a fejében furcsa fantáziatornyokat épített az örült mennyiségű ital. Nem részegség volt ez; olyan érzés volt, mint

mikor félrerugta ajtajából a részeg inasát és nem tudta, mi fekszik ott a földön, egy eldobott szék, vagy egy kutya.

— Az én éjszakáim drágák — bizsergett végig az agyán ez a mondat. És akkor felemelte mámoros köddel elborult szemét és vakmerően, kiélezett, szemtelen csöndességgel megkérdezte:

Drágák? Hát mennyit ér egy?

Anna ránézett. A csillogó szeme iavaszkás, gunyos mosolyban bujt el és könnyedén vállatvonva mondta:

— Mondjuk... úgy két ezret...

Sallay látta a nő arcán a guny gyöngye fátját. Nagyon felindultan nyult be az atillája alá és elővette a selyem tárcáját. Az ölébe bocsátotta és vigyázva, hogy a többiek meg ne lássák, kivett az ezresek közül. A tárcát visszatette, az ezrest pedig lassu mozdulattal gyűrte össze. Akkor felemelte a kezét és az összegyűrt pénzt egy mozdulattal beejtette a nő nyitott nyakú blúzán. A kis kerek papírgalacsint gyorsan eltűnt, leszánkázott a bőr fehér haván boldogabb tájak felé.

A színésznő tágranyilt szemmel bámulta meg minden mozdulatát. Mikor a pénz bekerült a blúzába, utána nyult, egy pillanatig kutatott a keze, azután csendes elvonáta összeszorított kis öklét és a retikülje után nyult. A papírgolyót óvatosan belesuszta és akkor felnézett a hadnagyra.

A szemük mohó, éhes, megértő pillantásban találkozott. A színésznő elégedetten mosolygott; Sallay arcán pedig mámoros várakozás üdögelt.

A nő felállt és a pincér rohanva hozta a kabátját. Sallay felsegítette. Akkor Anna azt mondta csendesen:

— Maga hazakisér.

A tiszték felcsatolták a kardjukat és várakozó álláspontra helyezkedtek. A színésznő a nyaka köré csavarta a boáját és egymás után kezét nyújtott nekik. Mikor mindegyiktől elbucszott, akkor beleöltötte a karját a Sallay karjába és elindult az ajtó felé.

A tiszték meghökkenve, irigykedve, békétlenül néztek a lassan ellebegő karcu alakja után. A szemük még akkor is az ajtón volt, mikor Sallay sarkantyuja már messze pengett valahol egy mellékutcán a színésznő cipője mellett.

XXIV.

Sallay csak delfelé ébredt fel. Akkor zugó, fájó fejjel felment a kaszinóba. Ilyenkor még csak a legbenső szobákban volt élet, ott, ahol a kerek, nagy, zöld asztalok mellett vagyonok usztak el napoként.

Az éjszakának minden mozzanata élénken élt még az agyában. Még mindig mámoros volt egy kevéssé; dühös volt magára és szerette volna jól összepofozni magát; és mikor megállt a kerek asztal mellett, erősen élt benne az elhatározás, hogy visszaszerzi az éjszaka esztelenül elfecsérelt pénzét.

Játszani kezdett. Előbb kicsiben. Veszített. Akkor elővette a selyemtárcát. Az ezreket. Kivett egyet. Félóra alatt elusztott. Kivett egy másodikat. Nyert vele lassan ezeröttszázat.

— Még ötszázat, — suttogta most már verejtékezően és tovább játszott.

Egy óra múlva elvesztette a második ezrest is.

A tárcája után nyult megint. De egy erőtlen magáraébredéssel landoltan ejtette le a kezét.

Felállt. Hazament Otthon leült egy nagy fotelbe. Abba, amelyik Jolánnak szokott kedvenc ülőhelye lenni. A faliszekrényből kivett egy üveg konyakot és poharat. Új inasa volt és nem akarta, hogy ez tudja, hogy ő otthon, egyedül inni szokott. Leült a konyak mellé, ivott és bámult elé.

Tehát háromezer... Az ezredpénze. Idegen pénz és ő elköltötte; honnan teremti majd elő?

Haza gondolt. A keze ököbe szorult. Onnan nincs mit remélnie. Az apja alig küld annyit, amennyit tisztességes zsebpénznek lehetne nevezni. „Rossz termés, sok adósság, nem sikerült vállalkozások”, ezek az ő levélbeli lamentációi. A pénz fogy. A pénz jóbarát, nehéz tőle megválni. A pénzen rajta kell ülni, hogy el ne szaladhasson. A pénz... a pénz...

Adóssága egyre nő. Nincs hitelező, aki ma pénzt adna neki.

Sehol semmi remény. És a háromezer... Hát ha már holnap kell.

Ült. Bámult. Ivott. Nézegette a butorait. A fali tigrisbőr takarót. Egy főuri ivócimbora régi ajándékát. A szögeket a falon. S a szögeken a fegyvereket. A nagy vadászpuskákat, a karcu ismétlő-

ket és a fekete fegyvereket. Különösen fekete revolvereket.

Azután csendesesen besötétedett. Sallay észre sem vette. Azt hitte, ez a konyaktól van, amivel keservesen, dühösen, folyton, órák óta birkóztatott.

Mozdulatlanul ült. Az arca az éjszakázástól, a kártya izgalmától és az italtól sápadtan meredt előre.

Csengettek. Valaki jött az előszoba ajtón. Sallay felállt.

Nyílt a szobaajtó. Sallay odabámul, de nem látta, ki jön be. Ismerős parfüm illat csapta meg az orrát. Akkor föleszmélt egy kevéssé és fanyar mosollyal nézett az asszony elé.

Jolán odament hozzá és szólanul ölelte át a nyakát, megcsókolta, azután még egyszer megakarta csókolni, de a szája megállott a csók előtt. Kételkedve nézett Sallayra, azután lassan elhúzódott tőle; meglátta az asztalon az üveget és a poharat; leült egy székre és akkor fáradtan, csalódottan, szemrehányóan megkérdezte:

— Már megint?

Sallay leült vele szemben. A kezébe ejtette a fejét és keserves hangon mondta:

— Hagyj el. Hagyj el. — Később hozzátette: — Meg kell halnom. Még ma meg kell halnom.

A szobában csaknem egészen sötét volt már és a férfi feljajongó bánata úgy hangzott, mint egy fáradt zongora utolsó, elhaló mély melódiaja.

Az asszony úgy ült ott, mint aki nem tudja, a férfiből az ital beszél-e, vagy valami keserves elszántság.

— Meg kell halnom. — zengett a férfi baritonja. — Miért is kelljen élni egy ilyen kutyának? Ilyen rongynak? Ilyen szeméinek, mint amilyen én vagyok...

Az asszony bizonyosságot akart. A villanygombhoz ment, felgyújtotta a lámpát; akkor visszament a férjhez.

Sallay a tenyerébe hajtotta a gyűrött, sápadt, szomorú, fekete fejét és a két orcáján lassan permetezett végig két bánatos könnycsepp.

Jolánnak sápadtra vált az arca és szánakozva, alázatosan térdelt a férfi széke mellé. Átkarolta a fejét, átkulcsolta, magához vona, rettegve, sugva, maga is már könyösen kérdezte meg:

— Édesem, szép szomorú, sá-

padt könyes szerelmem, beszélj, mi bajod van? Beszélj, mondj el mindent, hátha segíthetek rajtad?

A katoná fölemelte a fejét.

— Hátha segítheted rajtad, — dadogta belül kábultan és az a mondat homályosan felgyújtotta benne az öntudatát.

Ránézett az asszonyra, a könyeken át, de már kiszikkadt szemmel, eszmélkedő józansággal.

— Jolán miért is ne segíthetne rajtam? — gondolta. — Az ura gazdag, valami címen csak kérnie kellene tőle... vagy hátha neki is van annyi spórolt pénze?...

Lassan formálgatta magában, hogyan adja elő a dolgokat és hoszszan megcsókolta a száját.

Jolánnak olyan jól esett ez a csók most. Azt hitte, a hangja, a szava, a szerelme hozott a katonának megenyhülést, ettől szikkadt föl a köny és a vágy küldte ajakára a csókot. Reszketve, szerelmesen, várakozva kuporgott a katoná mellett a földön.

Sallay megcsókolta a Jolánt és felállt. Megrázkódott, mint aki holmi kábultságból ébred, lehajtotta a fejét és azt mondta:

— Az ezred pénzéből tegnap elköltöttem három ezres bankót. Elkártyáztam. Valami keserves ostobasággal, elkövettem ezt a becsutelséget. Nincs honnét pótolnom. Főbe kell lőnöm magamat. Nincs pardon.

Jolán még ott kuporgott a földön. Lassan megmarkolta a szék karfáját és görcsös mozdulatlansággal bámult Sallayra. A tiszta, szerelmes, ijedt lelke ott ült a szemében, mint fehér várkisasszonykisértet barna balkonon.

Felsőhajtott nyögve, fájdalommal.

— Oh, — gondolta, — meg akar halni, meg kell hálnia ennyi rongy kis összegért! Háromezer bankó...

És az urára gondolt.

— Annak pedig holnapután milliói vannak és százezret dobhat ki ostobaságokra. Ez egyszer botlik meg és el kell érte pusztulnia. Istenem...

Nem mert szólani. Sallay végig-sétált a szobán. A sarkantyúja zenéje halkan kísérte a lassu lépéseit.

Lent a szoba sötét mélyében megállt. Kis könyvtár volt itt és az alkonyatban csillogtak a könyvek aranycirádás élei. A hadnagy úgy tett, mintha ezeket nézné.

— Mikor most Gaby Merlyssel

találkoztam, — mondta és a hangja bánatos volt, mint egy siratóé, — akkor azt mondta nekem: Te pénzért akartál meghalni? Hát nem tudtál írni nekem? — Azt mondta. — Gaby Merlys egy hűséges szerető volt.

Jolán lassan felállt. Elképedve nézett Sallayra és lassan leereszkedett egy fotelbe.

— Gaby... — ismételte sóhajtvá a hadnagy, — Gaby nagyszerű, jószívű, hűséges volt.

Mozdulatlanul állt. Várta a szavai hatását.

És hallotta, hogy az asszony csendesesen, felcsuklóan sirni kezd. Akkor sebesen megfordult és oda-ment hozzá.

Jolán reszketve, undorodva, fáztva, félve dadogott a zsebkendője mögöl:

— Mindent tettem érted. Mindent. Nem kívánhatod, hogy... az uram pénzét hozzam el ide hozzád.

Sallay ingerülten pengette a sarkantyúját.

— Gondoltam, — mondta, — hogy félreértesz. Azt hiszem, soha nem értettél meg engem. Én úgy gondoltam, hogy... neked, ha van... holmi megspórolt pénzed... hát kölcsönképen... Azt hiszem, megbizhatsz bennem.

A hangja hamisan csengett, a nyugodtsága hazug volt. Jolán észrevelte ezt.

A könyei közt mondta:

— Nem lopom tőle a pénzt is... Elég ha a becsutetés...

A hadnagy dühösen csattant fel:

— Gorombáskodni is tudsz?

Jolán sirt, Sallay otthagyta, az ablakhoz ment és idegesen dobolt az üvegen az ujjáival.

A csend, mint valami dermesztő téli hideg, kegyetlenül, messze elválasztva őket, feküdt közéjük.

Jolán később fölemelte a fejét és azt mondta:

— Lásd be, hogy én nem segíthetek rajtad. Ne kívánj tőlem ilyen lehetetlenségeket. De hallgass meg.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Reiter

Modern cimtábla-festészet minden kivitelben szolid árak mellett.

Timișoara

IV., Str. Bonnaz 15. Telefon 901.

Sallay figyelve ült le. Halk parancsot érzett belől:

— Jónak és finomnak kell lenned hozzá. Nem szabad megkínóznod, a fájó szívére nem szabad ráütnöd gorombán.

Udvariasan hajolt előre.

— Hallgatom, — mondta.

— Az én apám, — szölt, — a jó, kedves, áldott, halott apám... úgy bánt a pénzzel, mint te. Ezt onnan tudom, mert a fiókjait kikutattam néha, halála után és az anyám is mondta. Sokáig törlesztgette anyám az adósságát, amit Aposztolovicstól egyszer régen felvett az apám. Kártyaadósság volt, huszonnégy óra alatt fizetendő és Aposztolovics nagy kamatra adta, uzsorára. Nyolc évig törlesztgette az anyám.

Jolán felsőhajtott. Sallaynak kíváncsian nyílt kerekre a szeme. Jolán folytatta.

— Ez az Aposztolovics pék volt valamikor. Most háziur a felsővárosban. Gerlice-utcában van egy nagy, komor, meredt, sárga ház. Az az övé. Menj el hozzá. Hivatkozz az apám kölcsönére. Igérj neki mindent. Próbáld meg. Goromba vén ember, de ha arról van szó, hogy nyerhet az eseten tíz krajcárt, rögtön olyan lesz a szíve, mint a vaj.

Sallay reménykedve verte össze csendeskén tapsolva a kezét.

— Megpróbálom, — mondta. — Még ma megpróbálom.

Lehajolt a Jolán kezéhez és megcsókolta. Jolán lassan elvonta a kezét tőle és felállt. Valami olyan erős bánat feküdt rá a mellére, hogy majd megfulladt. A könyveknek egy forró lavínája settenkedett a szemében és csak a perc volt bizonytalan, hogy mikor fog ez a könyár kiszakadni.

— Így mégy el, — mondta a férfi, csodálkozást színlelőn. — Egy csók nélkül, így?

Jolán bólintott. Pedig érezte, hogy ha a férfi most oda jönne és a karjaiba kapná, lelkendező sirással könnyebbülne meg és elárasztaná hálásan nagy, túlradó szerelemmel.

De Sallay csak vállat vont és kelleetlenül gyújtott rá egy cigarettára.

Kezet fogtak. Jolán elment.

Házig csak kibirta valahogy. Odáig nem akart sirni. Otthon pedig már nem tudott sirni.

Emlékezett, hogy valaki egyszer utálattal beszélt előtte férfiakról, akik nőkkel tartatják ki magukat.

Most borzadozva, undorodva, fájdalommal gondolt arra, amit Sallay kért tőle. Nagy ürességet érzett a szíve körül, a bensejében, legbelül. Illatos kertek virágágya érezhet ilyent, ha kitépik belőle a legszebb virágokat.

XXV.

— Milyen szép ez az asszony ma este, — sugtak össze irigyen egy páran, asszonyok, amikor Jolán fekete chinai krepp ruhájában végigment a sok estélyi toaletes nő között.

Valóban, a fekete szín nagyszerűen illett komoly sápadtságához és hajának pompás szőke-ségéhez. Az illatszere valami japáni virágnak a harmatából készült; a szeme mélézva szőrt egyforma, nyugodt, komoly pillantásait jobbra-balra és a fehér nyakát egyetlen nagyszerű gyöngysor ölelte át. Bánatosnak látszott és a nagy szemei olyanok voltak, mint azok a virágok, amelyek este lázasan bontják ki szirmukat és nagyra nőnek.

Mikor később leült az asszonyok közé, azt kérdezte magától fáradtan:

— Miért jöttem el ide? Istenem, miért kellett nekem ide eljőnnöm?

Napok óta lélektelenül élt. A jövő héten utaznak és már megkezdődtek egy ilyen nagy utazás fárasztó előkészületei. Egyik délelőtt a ruhái jöttek meg; másnap Párisból kalapok; azokból választani; utazókofferekkel bajlódni és mindent, mindent rendbeszedni; álmategyen és szinte eszméletlenül csinálta mindezt napok óta Jolán.

Nászutjuk első napjától kezdve valami lankadt bódultságban élt. Különös érzés volt ez. A lelke, az egész lénye olyasforma volt, mint egy zongora, amelyen egy hurt megütnek és ez a hang folytonosan, megállás nélkül rezeg-rezeg. Néha erősebben, néha elhalóbban, de folyton-folyton. Vagy mint az ég, amelyre lágy pókháló felhő felhőzött és a fehéres szürkés-szürkegen olykor villan át csak egy kis kék égdarabka: egy-egy tisztuló magáraébredés.

Egy hét óta nem látta Sallayt. Azóta, hogy csóktalanul eltávozott tőle. És egy hét óta növe, har-

sonázó erővel zengett, rezgett benne az a hur.

Miért jött el ide, a főispánné uzsonnájára? Maga sem tudta. Talán mert azt hitte, hogy emberek közt, társaságban minden jobban mulik.

Az asszonyzsúr friss lármája örvénylett körülötte. Jolán lankadtan nézte a kihevült, kinyílt ajku asszonyarcokat és szórakozottan felkelgetett a hozzá intézett kérdésekre.

— Milyen jól nézel ki! Milyen szép vagy! — bókoltak neki az asszonyok irigy őszinteséggel.

Most még asszonyi hiúsága is alig rezonált ezekre a szavakra. Lány mosoly a szájon: ennyi öröm volt az egész.

— Könnyű neki, — lelkenedett egy házasságába belesavanyodott, sok gyerektől szétesett, gondokba beleványadt asszonyka. — Ő az asszonyok legboldogabbika ma. És ügyesek amellet: nincs egy szál gyerekük.

— Oh, Jolán, — mondta egy régi iskolatársnője, — milyen jól imádkoztál te. En azt hiszem, neked igazán nincs semmi kívánni valód.

Jolán lehajtott fejjel mondta:

— Igazán nincs semmi kívánni valóm.

— Mivel kezeled az arcodat, hogy ilyen üde vagy, ilyen szép vagy?

Mosolyogni próbált. Ezt szeretne volna mondani:

— A tiltott szerelem szépít. És én elég gyakran fürösztöm meg benne.

Azonban új kérdés jött:

— A hajad szőkeségét, ugy-e, kamillateával csinálod?

És azután megint más kérdés. Száz kérdés és ezer kérdés és minden kérdés őhozzá és minden

szem őrajta és minden irigység nyíla neki irányozva.

Most mégis, kevéske öntudattal sikerült megállapítania, hogy ezek annak tartják őt, aminek valamikor készült: boldog asszonynak. A legboldogabbnak mindnyájuk közt. És a mások ilyen hite tényleg kölcsönöz is annyi boldogságot.

Lassan fölemelte a fejét és szintelen mosolygás ült a szája szélén. Könnyű verőfény felhők peremén. Bármely percben továtűnő.

Kis asztalkákon szerviroztak százfelét. A sok-sok fehér ujj, kicsiszolt köröm, gyűrűs kéz decens éhséggel turkált a nyalánságok sokféle fajtája közt.

A kis város összes pletykái lassan szerteszálltak a könnyű, asszonyos butorok közt.

— Mennyi beszéd, mennyi beszéd, — sóhajtott fel Jolán, — és vajjon mit érdekel ez engem?

A gavallérok megcsufolt hada ott vonult el a gyors asszonyi fantáziák előtt, kicsi női ajkak gunyjától megtépázva; asszonyoknak mindent szabad, megtépázni csipős szavakkal az udvarlók seregét: különösen élvezet. A más udvarlói: boldogság. A magunkét is: művészet.

Jolán öregesen felhuzta a szemöldökét és figyelte a többiek irtó hadjáratát a távollevő asszonyt-szelidítő regement ellen. Ő nem szólt bele.

Az asszonyoknak mindent szabad: következtek tehát a lányok. Ezekről több finomsággal, de több gunnyal is folyt a szó.

— Oh, be irigyek! Be csunyak, be gonoszok! — gondolta Jolán és enyhén méltatlankodott is belül.

— Jutkának mikor lesz az eljegyzése? — kérdezte egy pohos hölgy az ezredesnétől, aki sebesen szemecskélt egy fűrt malagát.

— Oh, — legyintett a bárónő, ez még korai talán, két-három hét is beletelhetik még abba.

Jolán minden különösebb érdeklődés nélkül vette oda a kérdést:

— Ki veszi el Jutkát?

Az ezredesné tovább szemecskélt és teli szájjal felelte:

— Sallay, drágám. Sallay hadnagy.

(Folytatjuk.)

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

ÖRDÖGKÉREK

— Eredeti kézirat. Írta: Ria Carra. —

I.

Bacsánszky Babi ezüst ridiküljéből előkotorászta kis zsebtükrét, ráállította az elefántcsont toalettasztalkájára és bele-beletekintett. Csakhamar a puder, ruzs meg a körömlakk is előkerült az intim táska mélyéből, megannyi fontos kelléke a mai modern nőnek.

Hosszu, finom mutatóujjával végigdörzsölte csinos arcocskáján a sminket, száján eligazította a ruzs és merészi, fekete szemöldökeit is kiélesítette. Még csak a szempillák kifestése volt hátra, azután Babi elkészült nagy művével. Illatos egyiptomi cigarettára gyújtott, egymásra vetette formás lábait, hogy a fekete selyemharisnya végig felvillant, hanyagul hátradült hintaszékében és meglegedetten fujta a füstöt. Ugy fujta magából, mintha felhőbe akarta volna testét burkolni.

Babi még csak tizenötéztendő volt. A legtipikusabb kiadása az oly urilányoknak, akik egész nap nem csinálnak semmit, pizsamában hevernek a divánon, cigarettáznak és közben francia regényeket olvasnak. Duszgázdag szülei társadalmi kötelezettségeik rabszolgái voltak és nem igen értek rá foglalkozni a gyerekekkel. Babi minden-hová eljárhatott, minden felügyelet nélkül, tehetett, amit akart, szabad volt, mint egy madár.

Bátyja, Oszkár, aki három évvel volt idősebb nálánál, szintén a maga lejtős utjain járt, bárokban, dancing-okban, éjjeli lokálban töltötte el éjszakáit és többnyire hajnaltájban vetődött haza, sápadtan, gyűrötten...

A két Bacsánszky-testvér most is egyedül volt villájukban, mivel szüleik vidéki nyári lakukban tartózkodtak. Azt csinálhatták a nagy házban, ami jólesett, senki sem törődött velük. Az ucca, amelyben laktak, néptelen volt. Minden ucca néptelen, ahol gazdag emberek laknak.

Babi messze ivben, hanyag lendülettel dobta el a cigarettavéget, ásitva a széles ablakhoz lépett és unottan meredt a kerti fák ágai közé.

— Bárcsak jönne már Dénes! Ugy szeretném, ha már itt lenne,

mert még belehalok ebbe az öldöklő unalomba...

Összerezcent. Bátyja lépett be az ajtón. Röviden köszöntötte hugát, azután belevetette magát egy bőrkarosszékbé és füttyörészni kezdett.

Babi a ruhaszekrényhez lépett, kinyitotta és a sok ruha közül kiválasztott egy csinos, fehérselymeset.

A tükör elé állt, feloldotta ruháját és kibujt belőle. Egy testhez álló kombiné volt rajta. Oszkárral nem is törődött, aki pedig szemmel látható gyanus érdeklődéssel vizsgálta huga formás alakját. Szeme mohón rátapadt a kreolszínű combokra, majd sóváran felszaladt a fiús, alig duzzadó mellre.

— Persze, Sasanoff Dénes kedvéért öltözködöl át? Megint találkád van vele, mi? — kérdezte sötétén.

— Mi közöd hozzá? Én se avatkozom a te dolgaiddba. Kérdeztem én csak egyetlenegyszer, hogy te hol mászkálsz éjszaka?

— Az más! Ehhez a dolgodhoz nekem is közöm van! Nekem vigyáznom kell rád, hogy szégyent ne csinálj családunknak. Én fiu vagyok, nekem az ilyesmi sohasem árthat úgy, mint neked. Ezeknek a titkos találkáknak egy közönséges, iskolázatlan cukrászlegénnyel véget kell vetned. Nem vagytok gyerekek. Te tizenöt éstendő vagy, ő meg huszonegy. Kérlek, ez mégsem járja!

Babi belesiklott a fehér ruhába, megigazította harisnyakötőit és azután indulni készült. Oszkár hevesen felugrott, megragadta huga kezét és magához rántotta. Szinte belelihegte arcába a szavakat, szenvedélyesen, gyűlölettel:

— Nem engedlek! Nem akarom! Dénessel nem találkozatsz!

A leány elsápadt a visszafojtott indulattól, amely lelkében háborgott.

— Nem értem, miért akarod nekem ezt az ártatlan szórakozást elrontani, Oszkár? Én nagyon szeretem Sasanoff Dénest és ki tudja, meddig láthatom még? Külföldre akar menni, akkor talán soha töb-

bé nem jön vissza és vége szakad a találkáknak amugy is...

A fiu kedvetlenül engedte el a leányt, szinte ellökte magától:

— Eredj hát! De rossz vége lesz ennek, annyit mondhatok!...

Babi szó nélkül elhagyta a termet, lesuhant a parkba vezető csigalépcsőn és egy gázról és dudától ellepert ösvényen a kert hátsó frontja felé sietett.

II.

Egy alacsony, ősrégi pavillon támaszkodott a falnak, egy ajtó mellette egyenesen az erdőbe vezetett. Pompás, sűrű tölgyerdő kezdődött a kerítés mögött...

Babi egy nagy kulccsal, amely egy kis falmélyedésben jól elrejtve pihent, kinyitotta a régi vasajtót. Már látta is Sasanoff Dénest gyors léptekkel közeledni. Erőtlen, tagbaszakadt fiu volt ez a cukrászlegény, akivel Bacsánszky Babi az uccán ismerkedett meg. A kitartó fiatalember addig üldözte szenvedélyes szerelmével a kacér, flörtölni vágyó bakfist, amíg az csupa kíváncsiságból meghallgatta a fiut. De az egyszerű flörtből csakhamar szerelem lett, és egy vasárnap délután, az erdő pázsitján Babi odaadta meztelen testét a cukrászlegénynek, aki soha édesebb, izletesebb süteményt még nem élvezett, mint a milyen az érintetlen Babi volt. Azóta sokszor találkoztak egymással ilyen formák között, de a leány minden óvintézkedést megtett, hogy viszonyuknak következménye ne legyen. A leánynak viszont ugyanebben az időben egy másik fiu is udvarolt, egy Rosenberg Károly nevű diák. Oszkár, akit Rosenberg nagyon befolyásolt, szívesen látta volna, ha huga inkább barátjához vonzódnék szívével, mint Sasanoffhoz és minden lehetőséget megtett, hogy Babit rábírja, hogy szakítson Sasanoff Dénessel...

Babi ujjongva borult Dénes nyakába, szenvedélyesen hozzája tapasztva izzó testét. Forró csókba olvadtak össze. A leány őrzöngve szívtá a fiu ajkait és egész testében idegesen reszketett a fiutest kiáradó melegtől. Bevonta a fiut az elhagyott pavillonba és lihegve magára szorította.

Babi tudta, hogy a személyzet közül nem téved erre senki. Így tehát nyugodtan engedte át magát Dénes ölegetéseinek és becéz-

geléseinek, akit a leány szája úgy vonzott, mint egy piros, érett gyümölcs. Foguk egymáshoz surlódott, nyelvük összeért az izgató csókolódzásban. Szinte nem tudtak magukról, őrlöngve kapaszkodtak egymásba. Dénes végigtapogatta a leány kíváncsú, ingerlő vonalait, keze az apró bugyira siklott, rátapadt a két gömbölyű ülepcsontra és vadul maga alá szorította a leányt. A bugyi mintegy magától kapcsolódott le Babi alsótestéről és a fiu magáévá tette, egészen a birtokába vette a gyönyörű teremtet...

A pavillon rácsos ablakában egy eltorzult, dühös, krétafehér arc jelent meg. Oszkár volt, amint öklöbe szorított kezekkel, összehúzott ajkakkal figyelte a szerelmesek egybetapadását. Őt is elfogta valami eszelős kéj hűga rózsaszín testének buja vergődésének láttán és szinte alétan támolygott vissza a villába. Belépett szobájába és sirva borult a kerevetre, a színes selyem vánkösök közé.

III.

Amikor Babi visszatért a villába, a szalonban már várta barát-néja, Ella, akinek szülei átellenben laktak Bacsánszkyék villájától. Igaz, hogy nem szívesen látták Ella lányuk vonzódását Babi iránt, akiről különböző hírek keringtek, de hát a béke érdekében kénytelen-kelletlen szemet hunytak...

Babi szívélyesen üdvözölte Ellát és miután kellőképen összecsókolódtak, elkezdtek mindenféle badarságról csevegni.

— Estére elmegyünk a Café Electric-be táncolni. — ajánlotta Ella. — A szüeim már beleegyeztek, te is velünk jöhetsz. Majd csak csinálunk valami zrit.

— Nem bánom, — vonogatta vállát Babi...

Ekkor csengettek a villa kapuján.

— Bizonyára az az utálatos Rosenberg jön, — vélte Babi és kedvellenül lépett a tükör elé, hogy kissé rendbe hozza ruháját.

Tényleg, alig egy perc elteltével Oszkár és Karcsi, a szeplős, szalmaszőke Rosenberg Karcsi léptek a szobába.

Karcsi alázattal megcsókolta a leányok kezét és zavartan egyik lábáról a másikra lépett. Mindig bizonytalan lett, ha lányt érzett a közelében. Nem tudott a szemükbe nézni, nem volt képes a jelenlétükben egyetlen okos, összefüggő mondatot összehozni. Ezt Babi közelléte idézte fel benne. Szerette a csinos leányt, aki azonban nem igen törődött vele és hacsak tehette, megsértette önérzetében. Karcsi ilyenkor piros lett, hogy a szeplői egészen eltűntek, nagyokat nyelt, könnyek jöttek a szemébe, de hallgatott, ami módfelett mulattatta a kacér, szívtelen Babit.

A hátralevő délutánt a négy gyermek a maga módja szerint töltötte el. A fiuk megvizsgálták a lányok harisnyakötőit, fehérneműit, illellenül fogdosták őket és Ella meg Babi türték ezt. Lomhán nyujtózkodtak a divánon és engedték magukat vizsgálatni a két kéjsóvár fiutól, akik vérszemet kapva, odáig vitték a dolgot, hogy a két leányt anyaszült meztelenre velkőztették, meghempergették őket és ők maguk is levelkőztek. A végén Oszkár birtokába vette Mokry Ellát, míg Rosenberg Karcsinak kevessebbel kellett beérnie...

IV.

Este Oszkár és Karcsi elmentek mulatni, míg Babi Mokryékkal autón a „Café Electric“-ba ment táncolni. Igazán jól szórakoztak. Babi olyan táncpartnerre akadt, aki a legraffináltabb módon táncoltatta meg a leányt. A teremben a legélesebb szem sem vehette észre, amikor térdei a lány legintimebb bájaira surlódtak rá és senki se ütközött meg a heves, forró összetapadásukon. Babi nehezebben lélegzett, arca sápadt lett az izgalomtól, fogai összeverődtek. Szinte valami ütőfélt érzett a szíve táján, amikor a fiu kissé tulságosan mélyen nézett bele Babi tüzes fekéte szemébe. A táncterem sebesen kezdett vele forogni. Egy pillanatig csak, mert azután teljes testével átengedte magát a fiatal ember szándékainak, aki bevon-szolta a lányt egy szeparéba, térdeire vonta, megsimogatta combjait, belecsuszolt a szoknya alá és kitapogatta további manővereinek

terepét Babi önként tárta szét combjait, hogy utat engedjen a fiu kezének. Azután már nem tudott semmit magáról, elterült a heverőn és bágyadtan élvezte a fiu ölelését...

Körülbelül éjfélkor mentek haza Mokryék. Autójuk átszelte a fővárosi éjszakát. Feljött a hold. Tele fénnel beragyogta az utat, végig lehetett látni a házsorokat jobbra és balra.

Babi elbucsuzott a Mokry-családtól és felsietett villájuk lépcsőin.

Hálószobájába érve, felcsavarta a villanyt. Bátyja még nem volt itthon. Az ablakhoz ült valami regénnyel. Időnként, a pikánsabb helyeknél, végigsimított fehér kezével a keblein, melyekből kikiváncozott az újra feltörő szerelmi láng, amit pedig ma már két izben ottoltak el. Valami lankadt, jóleső érzés vett erőt a merengő leányon. Hogy ölelte, hogy csókolta Dénes. Aztán megharapta. Aztán lefektette... És aztán a Rosenberg... meg este a táncpartner...

— Mily jó élni! — sóhajtott.

A hold halovány fénnel besü-tött a szobába. A hold fénye valami csodálatos érzéssel töltötte el a lelkét. A hold a halál csillaga. Holdfényben meghalni vágyik az ember...

Csak nagyritkán siklott el egy-egy alak a csendes uccán. S a leány nézte ezeket a sötét, bandukoló alakokat. A hold lágy fénye odasütött Babi arcába. És széppé tette a kacér vonásokat, csudaszéppé. És a leány nézte, nézte a csöndes uccát és hallgatta az óra ketyegését.

Végre feltűnt a sarkon Oszkár alakja. Mellette Rosenberg lépkedett. Hála az égnek...

V.

A két fiu kissé ittas állapotban volt, ezt mindjárt észrevette Babi. Lesegítette felsőkabátjukat.

— Oszkár, te részeg vagy!

Oszkár nehézkesen leült a székre.

— Nem vagyok részeg, Babi. Nem vagyok részeg. De azért it-tunk, nem tagadom...

Bekisért a fiukat a szobába, azután magukra hagyta őket. Le-ment a hálószobájába és tovább

olvasott. Amikor elfogta az álom, levelezett és le akart pihenni. De valami hűs levegő csapta meg az ablak felől. Az éjszaka hűvös volt. Agyába villant, hogy a két fiúnak bizonyára nyugtalan lesz az álma és talán feltakaródtak. Magára kapta köpenyét, amely alatt csak kombinéja volt, kilépett a gangra és a fiuk szobájához surrant. Hal-kan felnyitotta az ajtót és óvatosan behuzta maga után. A villanykapcsolóhoz lépett. Felcsavarta. A szobát előtönte a fény. A két fiúnak tényleg lecsuszott volt a takaró. Babi odaosont, hogy vajon alszanak-e?

A fiuk mélyen aludtak.

A leány megigazította a takarójukat, megcsókolta a fejük felett kilehelt levegőt. Sívóan nézte az ablakon bemosolygó holdat.

Karcsi hirtelen felébredt. Meg-érezte a leányt még álmában is. Felült és kinyújtotta karjait Babi után. Épp hogy elérte. Magához huzta. Kéjesen simogatta testét. Babi rádült a fiúra, az ágyra. Könnyek szöktek a szemébe, maga sem tudta, miért. Melegen, szinte anyai szeretettel nézte a fiút, aztán kiszabadította kezét s a dereka köré fonta. Piros ajkát odaforrtta Karcsi ajkára s nem undorodott a belőle kiáradó borszagtól. Ujra és újra összeforrt az ajkuk, újabb szerelmes csókban. A leány szeretettel mélyesztette kezét a fiú szőke hajába.

— Oh, te csacsikám, te! Csinalj helyet, nálad maradok!

Spontánul jött ez rá Babira. Hirtelen vágyat érzett a fiú után. Rosenberg Karcsi eszelős szavakkal vallott szerelmet a leánynak, de halk hangon, nehogy Oszkár felébressze. A leány ennek dacára sem akarta egészen odaadni magát. Jobb lesz mindkettőjükre nézve, ha ő most megint a hálójába fog menni...

Babi csakugyan a hálósobájába tért, de nagy meglepetésére ott találta Sasanoff Dénest is, aki meglepetésszerűen látogatta meg.

Babi ijedtében gyorsan kiugrott a szobából, végigrohant a folyosón, felzaklatta a szobalányt és elküldte Mokryékhez, hogy kérje meg Ellát, jöjjön át a villába és aludjon vele. Nem akarta, hogy Sasanoffal egyedül maradjon.

A szobalány visszajött azzal a hírrel, hogy barátnője anyja formálisan megtiltotta, hogy Ella vele aludjon.

VI.

Babi szivdobogva ment hálósobájába és kérte Sasanoffot, hogy távozzon a villából és menjen haza. Dénes azt mondotta, hogy nem tud hazamenni, mert a kapukulcsot otthon felejtette. A fiú nem tágitott, magára huzta a leányt az ágra és csókok között azt mondotta, hogy elveszi feleségül, hiszen alapjában véve már úgy is férj és feleség viszonya áll fenn közöttük.

A leány elbágyadt. A fiú megfogta fehér, puha testét. Közelebb vonta magához. A leány halvány volt és hideg, mint a rájuk sütő holdvilág...

A leány hirtelen kisiklott Dénes kezeiből és felment a fiuk szobájába. A bátyja, aki szintén ébren volt már, azt követelte Babitól, hogy maradjon velük és feküdjön melléjük az ágyba. Ő nem akart ott maradni, mert tudta, hogy Sasanoff vár rá a szobájában s bajt sejtett. De a két fiú nem engedte el. Kénytelen volt melléjük feküdni. Kis teste elterült a két fiú teste között. Mindhárman reszkettek a

vágytól. Mintha egy ördögkeréken forogtak volna.

A leány az enyelgések közepette megvallotta Oszkárnak, hogy Sasanoff vár reája. Bátyja úgy tett, mintha semmivel se törődne. Valami mosolygásszerű, eltorzult vonás ült az arcára.

Amikor Karcsi meg Babi elaludtak, lassan, halkán felkelt s lábujjhegyen az ajtó felé tartott. Kiment. Lesietett a hűg hálósobájába, ahol Sasanoff nyugodtan, mit sem sejtve aludt.

VII.

Kora reggel abból a szobából Karcsi meg Babi revolverdörrenést hallottak. Elsápadtan néztek egymásra és rohantak be abba a szobába. Amikor benyitottak, újra revolverdörrenés hallatszott. Babi a bátyját tántorogni látta, Sasanoff az ágyban feküdt átlótt fejjel. Oszkár hugára fogta a fegyvert, de ez örült félelmében rárontott és kicsavarta a revolvért a kezéből. A fiú azonban már halálosan megsebesült. A hűg és barátja karjaiban halt meg.

AZ OKOS SZERELEM

— Eredeti kézirat. —

I.

— Tehát minden áron meg kell házasodnom?

— Meg, kedves öcsém, ez a föltételelem, kifizetem adósságaidat, évi jövedelmet biztosítok neked; de nőül kell vened Juliette kisasszonyt.

— De az égre, kedves néném, gondolja meg: én, ki a pillangó jogait és szabadságát megszoktam korlátlanul élvezni, én, aki a szerelmet följé helyezem minden egyébrek, ami a földön boldogságot adhat, — én most feleségül vegyek egy rut, kiálthatatlan milliomosnőt?

— Miért éppen rut, öreg és kiálthatatlan?

— Oh, tudom én azt, ha nem is láttam. Egy milliomosnő, aki hajlandó az én feleségem lenni, csak nem lehet szép, fiatal és imádásra méltó... Azaz, hogy... mit is hadarok!... Azt akartam mondani, hogy bizonyosan egy kutyakedvelő közepkori divatu aggszűz lesz az én jövendőbelim! Brrr!

— Ellenkezőleg, nagyon csinos kis jószág.

— Hát ismeri nagynéném?

— Én?... azaz, hogy én sohase láttam... de a főtisztelendő plébános ur, akinek véleményét ki szoktam kérni s aki Juliettet meglátogatta, azt állítja, hogy igazán gyönyörű, bájos és szeretetremlő teremtés.

— Ugy, tehát a főtisztelendő ur ért az ilyenekhez?

— Elég a tréfákból gyermekem. Egy szó, mint száz: értsd meg jól. Meg kell házasodnod, feleségül kell vened a milliomos Juliettet. Ha ezt megteszed, kifizetem minden adósságodat és ráadásul évi jövedelmet biztosítok neked! Ezt azért teszem, hogy ne függj az asszonytól. Meri nincs egy férfira lealázóbb helyzet, mint az, amikor a férj koldus, a nő pedig milliomos!

— Köszönöm, kedves tanti!

— Tehát holnap fölkeresed Juliette kisasszonyt villájában s egy hét múlva jelentkezel nálam, Juliette jeggyűrűjével ujjadon.

II.

Zoltán lehorgasztott fővel ballagott hazafelé.

Egész a kétségbeesésig üldözte

az a gondolat, hogy eladja szabad-ságát, feleségül vegyen egy előtte ismeretlen nőt.

Könnyelmű életet élt. Örökségét pár év alatt elpazarolta. A kuliszák, a trikók világa fölemésztette vagyonát, becsvágyát, életkedvét és most csüggedt szívvel ott állt a meredek szélén. Egy csomó kártya-adóság, semmi kilátás becsületes életmódra, igényeinek megfelelő jövedelemre: ez volt a jövő, mely lelkére vetette árnyékát.

És a másik oldalon ott állt a távoli rokon, aki egy rejtélyes befolyozott nőt s egy zsák aranyat mutatott neki.

A nagynéninek alig három hónapja, hogy meghalt a férje, Cseri Kázmér gróf. S egyszerre feltűnt a láthatáron a dúsgazdag Juliette, aki se nem magyar, se nem francia, se nem főrangú, se nem polgári származású, szóval titokzatos, névtelen Juliette, aki iránt az özvegy grófnő a leganyaibb gyöngéd érdeklődéssel viseltetik, miközben nem kevésbé gyöngéd és forró sóhajtasokkal kísért pillantásokat vet egykori gyóntató kápiánjára.

Zoltánnak valami homályos sejtelmek támadtak; mindamellett borsódzott a háta attól a gondolattól, hogy Juliettet nőül vegye.

De végre is elutazhatik oda, ahol az áldozati bárány lakik, ez még nem jelent annyit, hogy el is veszi.

Regényes hajlamai nem voltak; szerette ugyan a kalandokat, sőt eddigi garçonélete nem is volt egyéb, mint gonosz szerelmi kalandok szakadatlan láncolata; de még se volt kedve inkognitó toppanni be az „imádott” hoz, — elhatározta, hogy minden teketória nélkül megy neki a veszedelemnek.

III.

Zoltán dobogó szívvel huzta meg a csengettűt Juliette pompás villája kapuján. Ugy reszketett, mint egy pelyhes diákgyerek, aki első légyottjára indul.

A kaput kinyitották. Zoltán egy igen kedves váróterembe lépett be, ahol őt egy fiatalembertől és szerelemvágytól duzzadó szép szobacicus fogadta.

— Urnőm azonnal meg fog jelenni.

— Őh nem oly sürgős!... Várhatok... Van időm egy hétig! — mondá Zoltán szenvedélyesen, miközben majd elnyelte sóvár szemeivel az ingerlő termetű, tüzes tekintetű s ellenállhatatlanul kacér kis komornát.

És Juliette kisasszony ugyancsak

váratatott magára. Csaknem egy óra hosszáig kellett rá Zoltánnak várakoznia; de Zoltán kész lett volna megesküdni, hogy megérkezése óta alig telt le öt perc. Hogy mit beszélt Idával, a cicussal, arról nem tudott volna számot adni; csak azt érezte, hogy mikor a pedáns, szikár, csonttá aszott és szögletes Juliette, fején Pompadour-fejdisszel belépett a szalonba s a bájos Iduska, egy titkos szempillantást váltva vele, mélyen meghajtá magát és kisurrant a függönyös ajtón: egyszerre elsötétített a világ s a fekete boszorkány nem lehetett volna visszataszítóbb, mint a minőnek Juliette látszott Iduska mellett.

Hanem azért végig kellett ennie Juliettel s egy megdöbbenően shocking angol társalkodónővel az unalmas ebédet, miközben Iduska csak egyszer jelent meg a szobában. Sherryt hozott be tálcan és éppen Zoltán válla fölött helyezte az asztalra. Amint az asztal fölé hajolt, Zoltán érezte, hogy a leány melle az ő vállához ér s e forró, delejes, izgató érintésre hirtelen mind a ketten oly pirosak lettek, mint a pipacs és oly ügyetlenek, mint a rák.

És ez így tartott három napig.

A harmadik ebéd után azonban Zoltán bucsut vett Juliettől és miss Sarah Southonvilletől.

A folyosón inas állt.

— Kedves barátom, ugy-e ez itt Ida szobája? Menjen csak, nézze meg, a kocsni előállt-e már.

Tíz forintot nyomott az inas markába és a következő pillanatban szemközt állt Iduskával, aki éppen vállfűzőjét kapcsolta ki s rémülten sikoltott, mikor Zoltánt meglátta.

— Édes Iduskám, akar-e velem jönni? — kérdé Zoltán hevesen, mialatt hirtelen átölelte Idát.

A cicus fülig elpirult és ki akarta magát szabadítani az ölelő karokból, de addig vergődött, amíg nem maradt más hátra, mint, hogy szemérmesen rejtse fejécskéjét a vakmerő udvarló keblére.

— Iduska, akar-e szeretni engem? Akar meghalni velem?

— De uram, önnek menyasszonya van!

— Micsoda? Tán Juliette kisasszony? Csak nem gondol engem oly ostobának és oly hitványnak, hogy mikor magát megláttam és megszerettem, feleségül vegyem Juliette kisasszonyt? Ha százszor annyi milliója lenne is, nem kellene, mert nekem csak te kellesz imádott babonás szépségem!

— De gondolja meg Zoltán ur!

— Eh, nincs mit meggondolni! Juliettet nem szeretem, téged pedig szeretlek. Őt nem veszem feleségül, tehát megszököm előle, téged szeretlek, tehát megszöktetlek.

— És aztán?

— És aztán? Szeretsz, szeretjük egymást, belehalunk a bűvös, tehetetlen, édes, forró szerelembe! Kell-e ennél szebb halál?

— S amig élünk?

— Együtt élünk egy kis házikóban félrevonulva!

— Hát igazán szeret?

— Szeretlek, Iduskám! Jöjj velem!

— Egy föltétel alatt. Ha innen egyenesen nagynénijéhez megy és jelenlétemben bevallja neki, hogy Juliette kisasszony milliói helyett a komornája szerelmét választotta.

— Én meg vagyok a választással elégedve! Menjünk!

Egy szilaj, végtelenül édes csók, egy kéjes, hosszú ölelés... s Zoltán, a milliomos Juliette kérője, megszöktette Iduskát, az egyszerű kis szobacicust...

IV.

A fiatal gavallér a legkisebb habozás nélkül vitte el szeretőjét a nagynénijéhez.

A nagynéni a szalonban fogadta őket.

— Ah, ah kedves Zoltán, ez nagyon szép tőled, hogy mindjárt a menyasszonyodat is magaddal hoztad.

— A menyasszonyomat? Kedves nagynéném!...

— No, no, csak semmi teketória! Tudtam én előre, hogy bele fogsz szeretni a bolondulásig Juliettebe.

És Zoltán álmélkodva fordult kedvese felé, aki pajzánul, édesen, engesztelő esdéssel vetette rá igézetes szép szemeit.

— Iduska... Juliette...

— Igen, az vagyok, Juliette...

— Óh mily nagyon, nagyon szeretlek!

Páll Dezső.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt,
mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerár-
ban Timisoara. Mehala**
(villamosmegálló.)

DIVAT-SZÉPSÉG-SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

Talán divat lesz még egyszer a levendula-illat és a zenélő óra, Elszler Fanny, a vitrin és a kesergő szerelem... No, de ne bántuk a divatot; a divat okos, a divat bölcs és a toalett fegyvere az asszonynak, amellyel hódít és amelyet csak akkor tesz le, ha kapitulál. A divat leleményes és elmés. Máról-holnapra egész garderobokat ítél halálra, hogy életre keltsen egy ügyes ötletet. Drága prêmes bundát ölt egy asszony királynői természetére és a másik kezével lehuzza a kabátot a férfiről, ma új frizurát teremt, holnap egy szenzációs kalapot kreál, holnapután egy sállal kedveskedik, majd ismét egy soha nem álmodott parfüm illatával kábit. És mindezt ügyesen, gyorsan, egymás után, szinte észrevétlenül teremtve egyiket a másik helyén, anélkül, hogy zavarba jönne és ne találná meg mindennek a maga nevét.

A harmincéves háború megteremtette a monsieur à la mode bájos alakját, rövidszáru bő csizmában, tollas kalappal és hegyes karddal, mely gyakran kirepült a hüvelyből. Szeretetre méltó fiúk voltak ezek a Cyranok, csak egy kicsit tulságba vitték a fegyver használatát. — Boldog boldogtalan felkötötte a kardot az oldalára, akár katona volt, akár civil és sebére nyíltan vagdalódzott vele a levegőben.

És a parókát mennyi bölcs előrelátással tette először kopasz fejére a napkirály, akinek tar koponyáját a borbélyán kívül sohasem látta senki sem, csak az éjszaka magánya, — amikor bizonyára holdkirálynak képzelte magát öfelsége. És joggal, hiszen az udvari dámák szépségflastromai apró, fekete silhouettekben napot, holdat és csillagokat varázsoltak a bőrre úgy tavasz táján, amikor Versaillesben is kinyílt a szeplő, de nem virágzott még a kozmetika. Még csak egy évszázadra rá született Napoleon, aki bolondja volt a fehér bőrnek és aki egy divatos szépítő vizet találóan eau de roi de Romanak nevezett el.

A divat sohasem jön zavarba. Előítéletek nem zseniözzák és mondhatja a babonás férj becses nejének, hogy a gyöngyök köny-

nyet jelentenek, a divat jó tündére megsugja önagyságának, hogy éppen fordítva áll a dolog: a könyvek jelentenek gyöngyöket, mert t. i. addig sir önagysága, míg a férj végül is megveszi a gyöngyöket... Igen, a divat soha nem jön zavarba. A néger nő nyakába leopárdfogakból való koltier kerit, az európai alabástrom kezeire smaragdszemű arany kigyót huz gyűrűnek; igaz, mélyértelmű szimbólum mind a kettő. Sokezer éves thébai dinasztiai barnabőrű hercegnői fehérrel sminkelték magukat és kékre festették teintjüket az erek vonalai fölött, — ma kreolra sütteti magát nyáron a sápadt divathölgy.

A harisnyakötő, bár selyme könynyű, súlyos történelmi toalettdarab, mely egy lovagi rend és egy agyoncsépett közmondás szülőanyja lett, ám a modern divat filozófiája demarkációs vonalnak tekinti, — de viselője nem mindig tekinti annak, és néha megengedi átlépni a demarkációs vonalat.

A divat hatalmas; ráteszi a kezét mindenre, tudományra, irodalomra, művészetre, ruhára, szokásra, erkölcsre. Ma áhitatos komolyan emel valamit a népszerűség oltárára, hogy holnap kacagva rántsza porba, mint egy negyed századdal ezelőtt a sleppet. De hiába, ez az élet; divat mindig lesz és a divat törvénye az egyetlen, a melynek megtartására nincs szükség végrehajtó közegekre. Egy angol filozófus, akit Chesterfieldnek hívtak, mondta, hogy a bölcs megveti a divatot, ám kevés nagyobb gigerli volt annak idején Londonban, — úgy mondják, — mint éppen Chesterfield. Az emberek gyakran prédikálják a vizet és még gyakrabban megisszák a bort. A divat azonban halad a maga útján, mely a tökéletesedés és a szép útja és bölcsen kormányozza a világot.

A mai divatnak nagyon megvannak a tulzásai. A mai jelszó: fúsnak látszani és az ugynevezett másodlagos női jellegeket, a csipőt, mellet és végül a haját is egészen eltüntetni. A bubifrizura, ha szépen van nyírva, többé-kevésbé mindenkinek jól áll, ellenben az Eton-frizura már nem áll

jól mindenkinek. Egy molett vagy kövér nő kétségbeejtően néz ki Eton-ba, míg egy sovány, karcsu alak, kinek se csipője, se melle, de van fiatalága és szépsége, az hordhat Eton-frizurát.

Most valamit a szépségről.

Megint csak azzal kezdem: „Kezdetben teremtette az Isten Évát” — és azóta évezredekken keresztül változatlanul uralkodik, rendíthetetlen nagy hatalommal az asszonyi szépség! Az övé az egyetlen trón, amely soha meg nem inog, az övé az egyetlen kegy, amit fáradhatatlanul kerget a férfienem... Vele szemben elfelejti a bölcs a bölcsességét, a durva, a vad természet kezes báránnyá lesz, a nagyravágyó nem ismer gögőt, büszkeséget. A bösz Achilles alázatossá hunyászkodik Polyxena lábainál, a nagy Condé hirt, dicsőséget letesz Ninon de Lenclos előszobájában... A női szépség az az emberiség számára, ami a nap a természetben. A női szépség az élet tavaszának a virága; pompája vakít, mámorba ejt az illata; legdrágább és legféltettebb ajándék, amit őrizni, ápolni, okosan megtartani, maga iránt legfőbb kötelessége minden asszonynak. Mert bár mulandó a szépség, de az asszonyi praktika sokáig állja a harcot az idővel és a Ninon-ok nem csodálények, csak józan, ügyes, körültekintő szépségápolók, akik nemcsak maguknak éltek okosan, hanem példaképül szolgáltak minden idők asszonyainak, hogyan őrizték meg oly sokaktól irigyelt üde szépségüket.

A szépségről azt mondják, hogy az ifjúság privilégiuma és a pesszimizták szemére vetik a nőnek, ha szépségét a gyorsan illanó fiataloságon túl is megőrizni igyekszik. Ezek rendszerint a rég elmúlt időkkel hozakodnak elő, hogy lám, akkor is voltak szép asszonyok, szebbek, mint a maiak, pedig festéket, pudert még hírből sem ismertek.

A régi görögök teremtették meg először a valódi szépség ideáljait és természetes, hogy asszonyaiknak nem kis gondjuk volt a szépségápolás és ezzel együtt a testkultúra.

(Folytatjuk.)

UJ KIBOCSÁTÁSU FÉNYKÉPEK

Értesítjük olvasóinkat, hogy külföldről sikerült beszereznünk 100 széria újabb, teljesen új kibocsátású fényképeket, amire május 31-iki határidőre előfizetést nyitunk. — A képek rézkarcszerű, művészi kivitelű, érdekes és ritka fényképek, csak műgyűjtők számára, pikáns beállításban. A képek a legkényesebb izlést is kielégítik és felette állanak minden más hasonló képeknek.

10 darabos széria ára:

300 lei, 80 ckor. 125 dinár, 11 pengő;

14 darabos széria ára:

380 lei, 95 ckor. 155 dinár, 13 pengő.

A két széria együtt megrendelve: 650 lei, 170 ckor., 270 dinár, 22 pengő. — Belföldön az összeghez 12 lei mellékelendő ajánlási díjra.

A képek május 31-én kerülnek szétküldésre és csak annyi lesz belőlük rendelve, ahány előfizető rendeli azt meg előzőleg. Tehát május 31-én tul érkező rendeléseket elintézni nem tudjuk.

A pénzt kérjük beküldeni Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magyar Általános Hitelbank r. t. fiókjához, Timișoara. Ezzel el akarjuk kerülni a sok és felesleges postaköltséget, mert ebben az esetben nem kell utánvét mellett küldeni, ami 35—40 leiel drágítja meg a képeket. Külföldi olvasóink is postautalványon küldhetik be a pénzt a fenti címre.

A pénz feladásakor egyidejűleg kérjük az alábbi megrendelő lapot kivágni, kitölteni és nekünk beküldeni, Tiszta, olvasható és pontos címet kérünk. Akik a megrendelő lapot kivágni nem akarják, azok levelező lapon írjanak.

Megrendelő lap

T. Kiadóhivatal!

Értesitem önöket, hogy lapjukban hirdetett 10 (14) darabos fényképszériát megrendelem a következő árban: 10 darab: 300 lei, 80 ckor., 125 din., 11 pengő.

14 darab: 380 „ 95 „ 155 „ 13 „

Két sz. együtt: 650 „ 170 „ 270 „ 22 „

(A nem kívánt ár törölendő.)

A széria fenti árát Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magyar Ált. Hitelbank fiókjához, Timișoara, a mai napon postautalványon feladtam és ajánlási díjra 12 leit mellékeltem. Kérem a szériát (szériákat) május 31-én alábbi pontos címemre diszkrét csomagolásban elküldeni.

Kelt

1928.

Tisztelettel:

pontos cím.

olvasható név.

Timișoara, 1928 március 14

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,

P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézet
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvvré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

Megjelenik minden kedden

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Vizumokat és más megbízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézi
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

Fratii Győrffy Testvérek
Műbutorasztalok
Timișoara II. Rékási ut. 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodabeszterítések készítése szolid árak mellett.

„Perfect”
Bélyegzőgyár, vésnöki műintézet és domborműnyomda.
!!!
Gyár: ARAD
Fiók: TIMIȘOARA, Belváros, Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Gutjahr György

Timișoara, II. Bányai utca 18.
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régii toll felújítása).

Kovinka Somborac, Timișoara
IV. Uri utca 4. sz.
Mindenmely divatkalapok raktáron, olcsó árak mellett. 28-10

Bármilyen kotta kell önnek,
legolcsóbban kizáróan a
Hegedűs kottásbolt
szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!
Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás szerelő

Telefon 11 29 Timișoara, III. Doja u. 6. Telefon 11 29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házitelefoni és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

**„Tries”
cipők**

első rendűek és tartósak
Tries, Timișoara IV. Begajobbsor 49.

Alkalmi ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet
Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bergasse)

Rádió-készülékek
erős és tisztá hanggal, rendkívül olcsón szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Elektromos ultraviolet sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tízszori fejmossás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kátrányszappannal, manikűr, onkolálás és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépsítheti, ha hetenként elektromos ultraviolet sugarakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

